

הרומן הטוב ביותר של 2017
Amazon

באהבה כמו בשנאה כריסטינה לורן

"הרומנים של כריסטינה לורן שוקים ומרגשים ואנחנו רוצים לדון!"
המאת אנה סווי

כריסטינה לורן

באהבה כמו בשנאה

מאנגלית: דפנה לוי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

1

אָווי

שדרות לה סיינגה הן גיהינום בלתי נגמר של בטון מתפתל, אבל הן הרע ההכרחי בעיר הזאת. הן חוצות את לוס אנג'לס מצפון לדרום, ויוצרות עורק עצום שחוצה את "אזור שלושים המיילים" הידוע בשמו המקוצר – TMZ, הידוע גם כאזור האולפנים – כי מבחינה היסטורית שם היו כל אולפני הקולנוע הראשונים.

בימי הזוהר של השדרות הללו, לפני שערים ומדינות אחרות החלו להציע הטבות מס ותמריצים גדולים, שנועדו לפתות יוצרי קולנוע לצלם סרטים בלוקיישן, זה היה המקום שבו צולמו מרבית הסרטים. זה היה המרכז שבו עברו מאות מיליוני דולרים מיד ליד בעסקי הקולנוע במהלך עשרות שנים, אבל אני מעולם לא שמעתי מישהו בתעשיית הקולנוע פולט באגביות במהלך שיחה את השם TMZ. לא כמו שאתם חושבים, בכל אופן. כל מי שקורא לא לעורק החיים המרכזי של הוליווד דומה לתייר המסתובב ברחבי סן פרנציסקו וקורא לעיר "פריסקו". הוא נחשף מיד כאאוטסיידר, כמי שנתקל במקרה בעמוד מפורט בוויקיפדיה. זה כל כך ארכאי עד שרבים מעמיתיי לא מבינים כי משם קיבל אתר הרכילות המפורסם את שמו.

שדרות לה סיינגה נראות כמו מרבית הרחובות השטוחים כאן

בהוליווד: טורים של חנויות ומסעדות שנבנו בזוויות משונות ונדרסו בכל מילימטר פנוי, דקלים ושלטי חוצות, המזדקרים אל שמיים כחולים אפרוריים ומכוניות ב־כ־ל מקום. בצד צפון נמצא מה שמזין את מרבית החלומות ההוליוודיים, זהו המקום שבו נדמה כי הגבעות התלולות הגיחו מעלה ישירות מתוך האספלט. בתים השווים מיליונים רבים של דולרים מונחים כמו קוביות טטריס על צדי הגבעות, ומתנשאים מעל העיר שמתחתם עם חלונותיהם הבוהקים ושבילי גישה ששערים בפתחם.

המראה מרהיב ביותר, אם אתם יכולים להרשות אותו לעצמכם. אבל כמו מרבית האנשים כאן בלוס אנג'לס, כפות רגליי נטועות בכיטחון בקרקע, והנוף היחידי הנשקף מביתי הוא של הדירה שמעבר לסמטה, המאוכלסת בדרך כלל בלהטוטן מרוקאי חסר חולצה. אני משערת שיש מראות קשים מזה.

על אף שאני שונאת את לה סיינגה ואת הפקק האי־סופי שלהן, השרדות הן הדרך הישירה ביותר לחציית לוס אנג'לס. כל מקומי יגיד לכם שלנהוג כאן זה עניין של תזמון: צאו בשתיים – ואתם יכולים להגיע כמעט לכל מקום תוך עשרים דקות. צאו בחמש, כמו כולם, וייקח לכם יותר משעה לחצות שמונה קילומטרים.

תודה לאל שבדרך כלל אני מהאחרונים שעוזבים את המשרד. אני שומעת נקישת מרימה את פניי ורואה את דאריל, זוהרת עם השיער הבלונדיני והעיניים הכחולות שלה, עומדת בפתח הדלת שלי. אני תערובת הרבה פחות מרגשת של שני הורים כהי שיער וכחי עיניים, ואילו דאריל האנה ג'ורדן דומה דמיון רב לאחותה לְשֵׁם ונראית כאילו התרחצה זה עתה על סט הצילומים של "ספלאש", ולא כמו מישהי שגדלה בסן דימס המרוחקת שלושה בתים ממני.

"יום העבודה הסתיים לפני שעה," היא אומרת.
 "רק קוראת את המאמר הזה לפני שאני יוצאת. זה על..." עיניי מצטמצמות כשאני בוחנת אותה. רק לפני שעות ספורות דאריל לבשה שמלה ונעלה נעלי עקב בגובה השמיים. עכשיו היא נועלת

כפכפים ושיערה הבהיר אסוף לאחור בקוקו. "יש לנו את המסיבה הזאת אצל מייק וסטף הערב. בבקשה אל תגידי לי שזאת התחפושת שלך."

דאריל פוּכרת את אצבעותיה ומגלה עניין עמוק בכתם בלתי קיים במכפלת החצאית שלה, ואני יודעת שאבוד לי.
"לא, אני פולטת."

"אני מצטערת!" היא צונחת בדרמטיות אל תוך הכיסא שמולי.
"דפוקה אחת. את מבריוזה?"

"לא התכוונתי! שכחתי שהבטחתי לדוד שלי שאבוא הערב. למה לא הזכרת לי אחר הצהריים? את יודעת שזה התפקיד שלך במערכת היחסים הזאת!"

קרטתי בייאוש אל מושב הכיסא. דאריל התפרנסה במהלך לימודיה בקולג' מעבודה בספא הרפואי של הדוד שלה, וניצלה עד תום את הנחת העובדים שקיבלה שם. היא מהממת – עור מתוח, ציצים מושלמים ורווח בין הירכיים שאפשר לצפות דרכו בטלוויזיה – אבל היא גם הראשונה שתוֹדָה בכך שחלק גדול מזה הושג הודות לחידושים במדע ולדוד שלה, המנתח הפלסטי ד"ר אליאס ג'ורדן. דאריל תהיה השנה בת שלושים, ובנוסף לעבודה שלה בקומה למעלה במחלקת הספרים של הטלוויזיה, היא גם עובדת מהצד בשביל דודה כדי לשלם על כל הכיוונים האחרונים שהיא עובדת. כמו רוב האנשים בעיר הזאת גם היא נחושה לא להזדקן לעולם. למרבה המזל, היא לא צריכה לחשוש מזה יותר כי אני עומדת לרצוח אותה.

"טוב, מגוחך כמה שהיום הזה היה רע." אני בודקת את הטלפון שלי לפני שאני משליכה אותו לארנק. "תזכירי לי למה אני אוהבת אותך?"

"את אוהבת אותי כי אני מקשיבה לאיין־סוף פרטי הטרוויה על קולנוע שאת לא מפסיקה לספר, והפסיביות שלי משלימה את הצורך שלך להיות כל הזמן בשליטה."

הלוואי שיכולתי להתווכח עם זה, אבל היא העלתה שני טיעונים

טובים. גדלתי עם אוכססיה לסרטים; זה ברם שלי. אבי היה חשמלאי בחברת האחים וורנר, ואימא שלי היתה ספרית ומאפרת כמעט בכל האולפנים בסביבה. כשהייתי בת שמונה הצלחתי לשכנע את הוריי לתת לי לרכוב על האופניים אחרי הלימודים אל ספריית הווידאו השכונתית – כן, אני זקנה – ולאחר מכן שכנעתי את המנהל המיובש והזקן, לארי, לאפשר לי לעבוד תמורת סרטים בחינם. כשהייתי בכיתה י"א הוא הסכים סוף סוף להתחיל לשלם לי.

טיילתי בעולם, אבל לוס אנג'לס היתה תמיד – ותמיד תהיה – הבית שלי. זה לא רק מפני שהמשפחה שלי כאן. זה משום שהלב שלי שייך ללכלוך ולבלגן של העיר, ומתקיים על פי הכללים הבלתי מדוברים של הוליווד. בגלל זה הפכתי להיות סוכנת כשרונות. מעולם לא רציתי לשחק בסרטים, אבל חלמתי לקחת חלק בעשייה שלהם.

ואני חייבת להיות בשליטה תמיד, היא לגמרי קלטה אותי גם בקטע הזה.

"בסדר", אני אומרת. "אבל בפעם הבאה שמישהו מסדר לי בליינד דייט נוראי עם לקוח ואני לא יכולה לסרב, את עושה פרצוף של אווי והולכת במקומי."

"עשינו עסק". היא בוחנת אותי בחיוך כפוי. "לא להוסיף שמן למדורה, אבל האם התחפושתי שלך במכונית או שאת הולכת למסיבה מחופשת לבנקאית זועפת אך אופנתית?"

אני פותחת את הפה כדי לומר לה בדיוק מה היא יכולה לעשות עם התחפושת שלי, כשאני קולטת תנועה מבעד לדלת הפתוחה, מעבר לכתף שלה.

"אמיליה!" אני קוראת, והראש שלה מציץ פנימה. "מה את עושה הערב? בבקשה, בבקשה תגידי ששום דבר. מיס אמיליה בייקר, האדם האהוב עליי בתבל."

"אני אוספת את ג'יי מהמחנה", היא אומרת, "ומבלה את שארית הלילה בפיג'מה, אוכלת רביולי מקופסת שימורים."

ראשי צונח אל השולחן.

אני עוברת במחלקת סרטי הדרמה ומייצגת שחקנים ושחקניות. דאריל נמצאת בקומה למעלה ואמיליה בקומה למטה, סגנית המנהל של מחלקת כוח אדם. כיוון שיצאה לחיים מבוגרים ואחראים, הרבה יותר מוקדם מכולנו, אמיליה היא גם אימא גאה לילד בן השתיים-עשרה הכי חכם והכי יפה בעולם.

"יש סיכוי שתוכלי למצוא בייביסיטר?" אני על סף ייאוש.
אמיליה נכנסת לחדר ומתיישבת על מסעד הכיסא של דאריל. השיער שלה נגזז קרוב לקרקפת. הייתי רוצה מאוד שסטייל כזה יתאים גם לי, אבל זה לא יקרה אצלה, לעומת זאת, זה מדגיש את החיוך הבהוק, את העור הכהה הזוהר ואת עצמות הלחיים המשגעות.
"בשישי בלילה?" נימת קולה מסתירה צחוק חנוק. "אין סיכוי. למה?"

"כי דאריל היא החברה הכי גרועה ואת החברה הכי טובה."
הצחוק שלה מורה לי להפסיק, ואני רוטנת.
"יש לך תוכניות גדולות?" ובעוקצנות לגמרי לא מוסתרת היא מוסיפה, "זה לא כאילו שאני מצפה שיהיה לך דייט או משהו, אבל את יודעת, אפשר לקוות."
אני מזדקפת ומצביעה בדרמטיות על דאריל. "הייתי אמורה ללכת למסיבה עם זאתי."
"נכון", היא אומרת בקול אשם. "אבל שכחתי והבטחתי לדוד אליאס שאעבור על החשבונות שלו."

אמיליה נזופת בה בנפנוף אצבע של אימהות. "את לא עושה עוד משהו לפרצוף שלך."
דאריל ממחרת להרגיע אותה. אנחנו כמעט לא מעירות לדאריל על השיפוצים שהיא עוברת – היא בחורה מבוגרת, ואף שאנחנו חושבות שהיא מושלמת גם ככה, היא עושה את זה כי היא רוצה לעשות את זה, והאמת היא שזה ממש לא העסק שלנו. אבל אפילו אני חייבת להודות שלאחרונה היא... התלהבה מדיי.
"רק ניגוב אבק קליל." דאריל מחווה קלות בידיה ולאחר מכן פונה אליי. "ואם כבר מדברים על זה, אני צריכה ללכת."

"אני חושבת שגם אני אצא. אין טעם לדחות את הבלתי נמנע." אני דוחסת כמה קלסרים לתיק שלי, ואז אני נזכרת מה קראתי. "היי, ממש במהירות: משהי מכך ראתה את המאמר על בראד ב'ווראייטי'?" אני מנמיכה את קולי ומציצה אל המשרד הריק. "רגע, הוא עדיין שם?"

אמיליה, שזה עתה חלפה על פני המשרד של בראד קינגמן – סגן נשיא פרייס אנד דיקל, ראש מחלקת הדרמה ואדיוט גמור – מטלטלת את ראשה. "רק אנחנו ודדלי כאן במשרד, אני חושבת." אני פורשת את העיתון על השולחן וכולן רוכנות כדי לקרוא. "זה לא בדיוק עליו." אני מצביעה על המאמר האמור. "רק מזכירים שם שהוא נראה אוכל ארוחת ערב עם גייב וסטס." גייב הוא כוכב קולנוע נחשב במיוחד, שחתם עם הסוכנות היריבה שלנו, סי-טי מנג'מנט, ותשמעו קטע: כולם יודעים שבראד וגייב שונאים זה את זה גם אם איש אינו יודע בדיוק למה.

דאריל מזדקפת, ולא מתרגשת. "זה הכול? חשבת שזה הולך להיות משהו זול ושערורייתי."

אני נוהמת לעברה נהמה קצרה וחוזרת להביט במאמר. העובדה שהיא חושבת שזה חסר כל חשיבות לא מרגיעה אותי. אני אכולת חשדות.

"אולי הם התפייסו או משהו בסגנון?" מציעה אמיליה. אני מזמזמת לעצמי בלי להשתכנע. "אני לא חושבת שדברים כאלה קורים לבראד אלא אם כן זה קשור לכסף." "את תמשיכי לחשוב על זה, ננסי דרו", אומרת אמיליה. "אבל ג'יי מחכה אז אני חייבת לטוס." היא פונה לצאת, אבל עוצרת ממש ליד הדלת. "ולפני שאני שוכחת, קיבלתי מזכר היום – זה בטח יגיע השבוע לתיבה שלך, אווי – בראד דוחה את הנופש המחלקתי שלכם, אז בינתיים את יכולה למחוק את זה מהיומן." "דוחה? הוא אמר למה?" חוש הגשש-בלש שלי נדרך. בראד נהג להוציא את כל המחלקה לנופש ב"ביג בּוּר" מדי שנה בדיוק באותו שבוע בנובמבר.

"לא אמר, "אומרת לנו אמיליה. "כל מה שאני יודעת הוא שהנופש נדחה בינתיים לתאריך בלתי ידוע, ואני בטוחה שלא אשמע אותך מתלוננת על זה שאת נאלצת להפסיד שבוע שלם ביער במחיצת הבחור הזה."

כשאת בגילי וגרה לכד בדירה עם כניסה משותפת, איך-סוף מסדרונות וזמזמים זעירים על הדלתות, את שוכחת את תחושת הייאוש המזרחלת הממלאת אותך כשאת מתקרבת לבית אמיתי. בית עם מרפסת קדמית, דלת מעוצבת וידית נקישה שאומרת לך משהו על האנשים שבפנים.

דרקון מברזל.

ורד מנחושת.

אולי מפלצת מיתולוגית מנחושת.

אני נועצת מבט במלאך הקטן הממורק להפליא על דלת הכניסה של מייק וסטף ומעווה את פניי. לפתע אני מרגישה הרבה פחות מרוצה מהחיים שלי לעומת למה שהרגשתי לפני שעות בודדות בלבד. הם צעירים ממני בארבע שנים וכבר אנשי-ידי-נקישה. אנשים עם דלת מעוצבת. בעלי בית.

אני לא מסוגלת להתחייב למנוי של שנה בנטפליקס, ואפילו המכוננית, שזה עתה החניתי במרחק שני רחובות מהרחוב הצפוף שלהם, אינה שלי. אני גרועה בלהיות בוגרת.

אני מעיפה מבט חטוף אל עבר הגלימה השחורה שלי, אל העניבה האדומה והצהובה ואל מטה הקסמים שבידי, ותוהה למה הסכמתי לזה. אני בת שלושים ושלוש והולכת למסיבת תחפושות, לבושה כמו דמות של מתבגרת מהוגוורטס.

אלוהים ישמור, אוי.

לכי לעזאזל, דאריל.

ותאמינו לי, צריך אומץ בשביל לבוא לכאן לבד, לבושה כמו

הרמינוני גריינג'ר. מיד מתעוררת החרדה הזאת ממסיבת תחפושות ברידג'יט ג'ונסית, שמא הדלת תיפתח וכולם ינעצו בי מבטים נדהמים, וסטף תלחש בזעזוע אוהד, "לא קיבלת את המייל על ביטול עניין התחפושות?" אילו דאריל היתה לפחות לצדי, התוצאה היתה מצחיקה, ויכולנו לשתות ולהקניט זו את זו על שהגענו לכאן ביום שישי בלילה. אבל לבד? לא כל כך. תחזיקו אצבעות שהנושא המקורי של המסיבה נשאר "תבואו בדמות שמשקפת אתכם", כי הנערה שזוקקה למחולל הזמן כדי להספיק לעשות הכול במהלך היום היא האלטר אגו המושלם לרווקה שעובדת בהוליווד. אני מרימה את ידית הנקישה במאמץ מסוים – בשתי הידיים. למרבה ההפתעה היא כבדה.

כשאני שומטת אותה היא לא משמיעה את קול הנקישה הרך והעמוק שצפיתי, אלא נקישה בחריקה מתכתית מחרישת אוזניים על העץ. הצליל מהדהד בחצר המרוצפת הקטנה, ובמשך פעימת לב אחת מבעיתה כנפיו של המלאך הקטן רוטטות על ציריהן כאילו הן עומדות ליפול ולהתרסק על הקרקע.

זינקתי לאחור והבחנתי בפעמון דלת רגיל לגמרי, על הקיר, בצד: נקי, כמובן, ונראה מתפקד לגמרי.

אז... לא צריך ידית נקישה.

הדלת נפתחת במהירות, ומתוך הבית עולה נהמה של צחוק. מהאופן שבו מביטים בי כולם נדמה לי שהיא נובעת מהמהומה שעוררתי זה עתה. סטף ניגשת אליי וריח בושם הפראדה מלווה אותה. ביד מעודנת ומטופחת היא עוצרת בתנועה את מה שבמבט לאחור היה, כמובן, עיטור לדלת.

"אווי כאן!" היא מושכת אותי פנימה בחיבוק. "את כאן!"

אני מחבבת את סטף. עבדנו פעם יחד בסוכנות אלתרמן, כשהייתי סוכנת חדשה, נוצצת וצעירה, והיא היתה מתמחה שהגיעה מהקולג'. היא עדיין שם. כעת היא סוכנת בזכות עצמה ונושאת בכבוד עד היום את התואר עמיתתי לעבודה – בעבר או בהווה – שרציתי לחנוק בתדירות הכי נמוכה. היא חמה, היא מוצלחת... אבל ברגע שאני

נכנסת אני נזכרת שהיא מנסה נואשות להיצמד לגיל ההתבגרות, אף שהיא כבר עמוק בתוך שנות העשרים. לדוגמה: התחפושית שלה. אני די בטוחה שהיא התחפשה למיילי סיירוס מתקופת כדור ההריסה, בגופייה לבנה צמודה ותחתוני ביקיני לבנים עם מגפיים. חוץ מזה? אני מבחינה בשולחן פינתי עם סידור אמנותי של פחיות רד בול ומבחר בקבוקי וודקה איכותיים.

היא מובילה אותי פנימה ואומרת – בקול רם מדיי – "הדבר הזה הוא רק קישוט, טיפשונית! הבהלת את כולם! הו, אלוהים אדירים! הרמיוני! את נראית מדהים. את כל כך מדהימה שבאת לבד. אווי הקטנה והאמיצה שלי!"

אמיצה?

הרעש ששמעתם? זה שנשמע כמו חריקת צמיגים זעירה? זה היה הביטחון העצמי שלי, שנעצר בבת אחת ברגע שנכנסתי פנימה.

אני מתבוננת סביב באסופת הפרצופים המחייכים בנימוס, וממתינים שסטף תציג אותי.

ג'ינג'ית, שנראית ידידותית, מחופשת לאריאל בת הים הקטנה ומחבקת את מותניו של הנסיך אריק – גבוה והיספני.

ברונטית שנראית מנותקת מחופשת לערפדה ולוחשת משהו לחבר הערפד שלה.

כמה זוגות בקצה השני של החדר, שהיו עסוקים קודם לכן בשיחה קבוצתית, נועצים עכשיו עיניהם ברווקות שהבאתי איתי למסיבה, המיועדת לזוגות. "כולם, זאת אווי-סלאש-הרמיוני! אווי, אלה... כולם!"

אני מגופפת וממלמלת אל סטף מזווית הפה בחיקוי המפרי בווגרטה הכי טוב שלי, "לא אמרת לי שזה אירוע לזוגות."

"זה לא, באמת. זה רק יצא ככה!" היא מצייצת בשמחה ומושכת אותי איתה לעומק הסלון. "אני מבטיחה לך שיהיה נפלא."

לרגע אחד, כשאני רואה שתי נשים מחופשות לביונסה ולניקי מינאז' מתגפפות על הספה, אני חושבת שאולי היא צודקת. זאת חבורה ליברלית עם ראש פתוח, ואני אישה חזקה שבחרה לקבל

באהבה את העצמאות שלה וללכת למסיבה לבדי. אין שום סיבה שלא ארגיש כאן נוח.

אבל אז היא ואני עוקפות חבורה של אורחים, והיא מחנה אותי ליד שולחן הרד בול־סלאש־וודקה.
אז ככה זה.

"לפחות מורגן כאן?" אני שואלת בתקווה, כי אשמח מאוד לשעשע את הפעוט של סטף ושל בעלה מייק, אם זה יעזור לי להרגיש אפילו טיפונת פחות מוזר.

היא מביטה בי תוך כיווץ קטן ודרמטי של פיה. "הוא אצל הבייביסיטר. איך העבודה, דרך אגב?"

הכתפיים שלי נשמטות ואני נכנעת. "בסדר. טיילר – השחקן מברודווי שהחתמתי בחודש מרץ? הוא לא כאן עד נובמבר, אז אמרתי לו שאני אשים עין על אשתו והילדה. בעיקרון, כיליתי את היום בתרגולי חישה לילד ובסמינר על שילוב שבו תינוקות משחקים עם פסטה מבושלת במכלי פלסטיק ענקיים תמורת שבע מאות דולר לשעה."

לשנייה אחת משתרר שקט מובן, ואז סטף רוכנת קרוב אליי.
"לא נכון."

"נכון מאוד." וכשאני חוזרת ומדברת על זה, אני נזכרת כמה ספקנית הייתי כשנכנסתי. חבורה של נשים זעירות בג'ינס לבנים עם ילדיהן הלבושים בקפידה ונקיים מכל כתם, מביטים בהתרגשות במכלים הענקיים המלאים אטריות מבושלות. אבל ככל שהזמן חלף וראיתי את האושר של בי כשהרשו לה לשחק באוכל שלה, בשביל הכיף, קטנה הציניות שלי למראה מופע הראווה ההורי המגוחך הזה, והתחלתי להרגיש כאילו, כן, זה די מגניב.

אבל ככה בדיוק המוח שלך מתקלקל בעיר הזאת. שבע מאות (!) דולר לשעה כדי שהם ימעכו אטריות באגרופים השמנמנים שלהם. הילדים האלה יכלו ליהנות עד הגג ממשחק במקרוני באמבטיה שלהם בבית תמורת דולר וחצי.

"את לא האומנת שלה," מזכירה לי סטף בזעזוע קל.
"לא, אני יודעת. אבל אני מעריצה את טיילר, והעובדה שהוא
קיבל את התפקיד הראשי ב"הגולש" היתה הצלחה מופלאה לשנינו."
הצלחה שדי נזקקתי לה וגם סטף יודעת את זה. "אני שמחה לשים
עין על המשפחה שלו, כמובן, אבל כן, לא אומנת. מה איתך? הכול
טוב?"

"כן, דייב מתנהג קצת יותר מוזר מתמיד, אבל..." היא מדגימה
כפנטומימה לגימה ישירות מהבקבוק ואני צוחקת. שעת הקוקטיילים
המשרדיים עם דייב אלטרמן – הבוס הישן שלי – היתה תמיד
הרפתקה.

מישהו לוכד את מבטה מקצה החדר, ולמרות נענוע הראש
המתחנן שלי סטף לוחצת על כתפי לחיצה מרגיעה ואומרת, "תחזיקי
מעמד, אני כבר חוזרת."
ונעלמת.

הייתי אמורה כבר להתרגל לדברים האלה – להסתובב בחדר מלא
זוגות, לבדי – אבל משום מה זה אף פעם לא נעשה קל יותר.
אני מוציאה את הטלפון מכיס הגלימה שלי וממהרת לשלוח
הודעה לדאריל.

דאריל

מחובר/ת

דפוקה. אני הסינגלטון היחידה פה.

זאת היתה מסיבת זוגות? לא ידעתי!

גם אני לא.

הייתי מעמידה פנים שיש לי שלשול בדרך.

למעשה, זה יכול היה להיות נעים יותר.

אני רוטנת בלי מילים, ובורקת בחשאי מה השעה לפני שאני חוזרת
ומטמינה את הטלפון בכיס. אני יכולה להישאר שלושת רבעי שעה,

נכון? זה נראה כמו משך זמן שמשדר, "אני מעריכה את הידידות שלך, ואני גם כל כך שמחה שבאתי!" וגם "לא, אני לגמרי לא ממהרת לברוח מכאן כדי שאוכל לחזור בשלווה לרווקות האומללה שלי."

אני מרגישה שצריך להיות כלל ברור: אם את לא נשואה בגילי והיית שושבינה יותר משבע פעמים, את צריכה לקבל אוטומטית רשות לצאת מכל אירוע זוגי בלי להיראות דפוקה. עכשיו כשהחלטתי, אני בוחנת את מבחר סוגי הוודקה ולוקחת את הכי יקרה מתוך מגוון הבקבוקים הצבעוניים.

"זה שולחן הגלגל החמישי?"

מפני שאני באמצע מזיגה אני עונה בלי להסתובב. "השולחן עם כל האלכוהול?" אני שואלת. "הוא אמור להיות. כלומר, זה המינימום שהם יכלו לעשות."

"אז אני מצטער, אבל אני צריך לבקש ממך לעזוב," אומר הגבר ברצינות, ובדיוק כשאני מסתובבת בהפתעה אני מרגישה שהוא רוכן מעט מאחוריי כדי לומר בקול שקט יותר: "הובטח לי שאני הרווק היחיד שנשכר להופיע באירוע."

הוא קרוב יותר משציפיתי, ולכן הצחוק שלי נקטע כשאני רואה אותו.

הוא צוחק? הוא רווק? אין מצב שיש לי מזל כזה. השיער שלו כהה, ארוך יותר למעלה, וכשאני מתבוננת בו מתכופף כדי לבחון חלק מהבקבוקים, הוא מסיט אותו לאחור. לא כאילו הוא מתקן את התסרוקת או משהו – להפך, כי כעת השיער עומד זקור – אלא כאילו זאת תנועה כלשהי לא מודעת שלו. אני מיד שמה לב כמה נינוח הוא נראה, משוחרר וקליל, ואני די משוכנעת שהוא לא תכנן לזייף מתקפת מעי רגיז כדי לברוח אל היציאה הקרובה.

הוא מחייך שוב, וכשאני ממצמצת ובוחנת את מה שהוא לובש, אני חייבת לעצום את העיניים כדי להחניק צחוק.

"סטף שלחה אותך?" אני שואלת.

"מה?" הוא עוקב אחרי המבט שלי. זה כמעט לא מורגש, אבל

עם השיער, העיניים הירוקות והמשקפיים, אני מנחשת את הכיוון שאליו הלך בחולצה הלבנה ובעניבה הרפויה מתחת לזקט רכוס היטב. הארי פוטר. הצלקת בצורת ברק המצוירת לו על המצח עוזרת, וכנראה היתה אמורה לרמוז לי עוד קודם.

הגבות שלו מזדקרות. "הו, אלוהים." הוא מבחין בגלימה שלי, בעניבה, במטה, בשיער השחור הפראי שפרעתי כמעט עד תלישה כשישבתי בפקק. "את צוחקת עליי? שני הרווקים ביחידים במסיבה הזאת, ואנחנו מתאימים?"

הפעם אני לא מצליחה להחניק את הצחוק והוא פורץ מתוכי ומפתיע אותי, כמו שהוא מפתיע את כל מי שאי פעם שמע אותו. אני קטנה, אבל הצחוק שלי איתן.

הוא נועץ בי מבט בחיך משועשע שהולך ומתרחב. "וואו."

"היי, אני מושיטה את ידי. "אני אווי."

"זה קיצור לאיוול?"* הוא מעמיד פנים שהוא מפוחד, בעודו מחזיר לי לחיצת יד מהוססת. "את בטוחה שאת מגריפינדרו? הצחוק שלך גורם לי לחשוב שיש לך מעבדה סודית ושאת בונה כלב רובוטי אפוקליפטי, שעומד לאכול כל אדם זחוח בחדר. סלית'רין. בטוח."

"זה קיצור של אוולין. הצחוק הזה הוא הכישרון הגדול שלי. הוא

מרחיק ממני את השבריריים."

"אני קרט. הוא מפנה שני אגודלים אל החזה שלו ואז מושיט

את ידו ולוחץ את ידי. "לא שברירי. אני מבטיח."

האם הוא... מפרטט? אני חושבת על קורי העכביש שבחיי

הדייטינג שלי ונדהמת לגלות שאין לי מושג.

קרט הוא קצת חנון אף שהוא חתיך הורס. המשקפיים נראים

אמיתיים, במסגרת כהה ועבה. הוא גבוה ממני, אבל לא גבוה מדיי

– ובעיניי זה בונוס – עם עיניים בצבע ירוק זוהר, שיער חום כהה

ועבה...

* איול evil – באנגלית – רשע/מרשעת.

אני מסיימת את הסקירה וחוזרת להביט בפניו, מבינה כמה זמן בהיתי בקצה הראש שלו. "נעים להכיר."

"גם אותך." הוא מצביע שוב על התחפושת שלו ומחייך. "זה היה בערך הדבר הכי טוב שיכולתי לעשות בעזרת גרגר מוטיבציה וארון חסר השראה." הוא שוב בוחן אותי. "אבל את הרמיוני מהממת. הארי והרמיוני. מושלם. אני לוקח."

הבטן שלי עושה עוד גלגול קטן. "דאריל חברתי היתה אמורה לבוא איתי מחופשת לרון, אבל היא נאלצה להבריז ברגע האחרון. היא מתה מבחינתי."

הצחוק של קרטור בוקע כצחקוק רם לפני שהוא פותח את אחת הפחיות ולוגם לגימה ארוכה ואיטית.

ברצינות, אני מנסה לשמור על איפוק ולא להביט בו כל כך מקרוב, אבל נכשלת.

כיוון שאני גרה בלוס אנג'לס, ובעיקר מפני שאני עובדת בהוליווד, אני פוגשת מדי יום אנשים יפים ואפילו יצאתי עם כמה מהם. אבל בעיר מלאה בפנים יפות פיתחתי עמידות לעובדה שהם כל כך צפויים, סימטריים. קרטור יפה בדרך ייחודית: העיניים שלו גדולות ויש לו ריסים הכי כהים והכי עבים. הלסת שלו מסותתת. בתוספת המסגרת העבה של משקפיו, יש לו יופי לא מודע. הוא זקוק לתספורת. כשהוא מחייך אני רואה שהשיניים שלו לבנות, אבל לא לגמרי ישרות. זה גורם לו מיד להיראות ידידותי. והפגמים שלו מפתיעים בים של מיישרי שיניים שקופים, בוטוקס ושיזוף מלאכותי. הוא נראה... אמיתי.

עכשיו, לפני שתחשבו שאני משקיעה בזה יותר מדיי מחשבה, תרשו לי להזכיר לכם שאני כבר לא בת עשרים, ושכשאת פוגשת גבר בגילי את מיד ממקמת אותו באחת משלוש רשימות רק כדי להקל על החיים של כולם: בריציאה, לא בריציאה או גיי. בעיקרון, גבר בריציאה פירושו הדבר שאת לובשת חזייה כשהוא בסביבה, את לא מדברת על נוזלי גוף או על חצ'קונים. עם גבר שאינו בריציאה או גיי – הכול מותר.

"את בעמדה טובה יותר משלי, לי לא היה פלוס 1 מלכתחילה", הוא אומר. "באתי כי המארחים המהוללים שלנו איימו עליי. איך את מכירה אותם?"

"עבדתי עם סטף באלתרמן."

משהו חולף בפניו של קרטור – אולי זה היה הבהוב שהעיד על כך שהוא מזהה את השם? – אבל לפני שהספקתי לשאול, סטף מגיעה עמוסת צלחות. קרטור ואני מתאמצים לפנות מקום לצלחות בין פחיות הרד בול.

"מה המבחר הזה?" אני שואלת אותה ומצביעה על השולחן. "את

מצפה לחבורה של סטודנטים מהאחוזה?"

"הו, אלוהים ישמור, תארי לך." המשפט הזה נפלט מפיה בהתנשפות – כמעט אורגזמית – ואני מביטה בה במבט חסר הבעה. "כל השאר נמצא שם." היא זוקרת את הסנטר ומחווה לעבר שולחן אחר בסלון. עכשיו אני מבחינה שהוא מכוסה בייץ, בירה ומגוון המשקאות הרגילים.

אני שומטת את כתפיי בכניעה מעושה. "אבל זה התחום של

הנשואים."

"אין לנו כרטיסים לחלק הזה של החדר," מוסיף קרטור.

סטף נראית כאילו היא עומדת לגלגל את עיניה לעומתנו, אבל

אז היא קופאת והפה שלה נפער. "חברים, אתם מתאימים."

קרטור ואני מחליפים מבטים ידעניים. "דיברנו קודם," הוא אומר.

"סיכמנו שנתאים את התחפושות כדי להעצים את המבוכה."

היא חובטת קלות בזרועו. "די! מייקי ואני ידענו ששניכם

תידלקו זה על זה. ידעתם שכולנו עובדים בסוכנויות לכישרונות?

כלומר, חבר'ה, שניכם פשוט זוג מהשמיים, נכון?"

ממש לפני שהיא עוזבת שוב למטבח, סטף מקמטת את האף

למולנו כאילו אנחנו סט חמוד של דמויות חרסינה על המדף,

דמויות שהיא מטה בחביבות בדיוק זה מול זה.

כשקרטור פונה אליי אנחנו מביטים זה בזה נדהמים, ללא

מילים.

"הדפוקים האלה שידכו בינינו," הוא לוחש.
 "ככה זה נראה." אני חוזרת ונועצת עיניים בסטף. "הם לא יודעים שזה בחיים לא עובד?"
 "זה כמו בסרט הזה עם סת' רוגן וקתרין הייגל שבו הם יוצאים לדרייט נורא ואיום." הוא משתתק לרגע כשהפחית באמצע הדרך לשפתיו. "או, רגע... אני מתבלבל פה?"
 בתוך הלב שלי משהו מתחיל לקפץ לו – אני יודעת על איזה סרט הוא מדבר. "אתה מדבר על 'הדרייט שתקע אותי'?" הוא מהנהן ואני ממשיכה במרץ: "זה לא דרייט, למעשה. הם נפגשים במועדון אחרי שהיא, קתרין הייגל, מקבלת קידום בעבודה. היא פוגשת את סת' רוגן באחד המועדונים שבאמת קיימים כאן, באל איי, מועדון בשם "פלאן בי", והם משתכרים ועושים סקס לא מוגן. היא מבינה שהיא בהיריון אחרי שמונה שבועות ורק אז הם יוצאים לדרייט משונה כזה שבו היא מספרת לו."
 כשאני סוף סוף מפסיקה כדי לנשום, אני רואה אותו מתבונן בי בגבות זקורות מעבר לפחית רד-בול שלו. "זה תקציר מרשים בהתחשב בזה שהסרט יצא לבתי הקולנוע לפני עשר שנים."
 אני מבצעת ריקוד ניצחון זעיר. "זה הכישרון השני שלי."
 העיניים שלו מבריקות. "אני חייב להודות, סטפני היתה צריכה לדעת שזה מה שיקרה. את יפה להדהים, וברור שבורכת לפחות בשני כישרונות אדירים. אבל בלי קשר לזה, אין דבר גרוע יותר מלצאת עם מישהי שגם היא סוכנת."
 אני מסכימה לגמרי. לצאת עם מישהו מאותו ענף יהיה אסון: שעות העבודה אימות, שיחות הטלפון לא מסתיימות לעולם, ולחץ הדרם – וחיי המין – סובלים מזה.
 לכן אני שמחה שהוא אמר את זה. אני שמחה שהוא פשוט הניח את זה שם. כאילו שאנחנו באותה נבחרת ופתאום אין שום לחץ: נבחרת ה-החמודים-אבל-זה-בחיים-לא-יצליח.
 "וגם," הוא מוסיף, "הבנתי פתאום שאת אוולין אבי האהובה. עכשיו הכול מתחיל להסתדר."

לרגע אין לי מושג על מה הוא מדבר, ואני לא יודעת בדיוק איך להגיב. הוליווד היא עיר עם כמעט ארבעים אלף תושבים, אבל המעגלים שלה מאוד קטנים. אם הוא שמע עליי – ועל ההיסטוריה שלי – זה יכול להיות נפלא... או שלא. אני לא יודעת, ולכן אני נלחצת.

"אז אתה סוכן? איך קרה שמעולם לא נפגשנו?" אני שואלת.
 "אני בענייני ספרים שמעובדים לטלוויזיה." מעגלים קטנים.
 אני נרגעת קצת. "אבל מייקל כריסטופר וסטף מדברים עלייך כל הזמן."

אתה קורא למייק 'מייקל כריסטופר'? אני שואלת. "זה ממש חמוד. אני מקבלת תחושה של 'פו הדוב'."

"היינו יחד בבית ספר יסודי," מסביר קרט. "וקשה להיפטר מהרגלים נושנים. הוא מנסה להעמיד פנים שהוא קול, נשוי עם ילד בן שלוש שמכריח אותו לחבוש כתרים. אבל אני יודע שעמוק בפנים זה מטריף אותו שאני עדיין רווק ושאינן באינסטגרם תמונות שלי עם הליפ-ג'לוס המבריק שהילד שלי הכריח אותי למרוח."

אני צוחקת. "טוב, אם זה מה שעושה לך טוב, זה הרבה יותר מוצלח מהפעם האחרונה שבה סטף ניסתה לשרך לי מישוה."
 לקרט יש יכולת מופלאה לזקוף גבה אחת בחדות, וזה מייצר תגובה כימית שמתפוצצת בתוכי כמו פצצה. "היא עושה את זה לעתים קרובות?"

"בפעם האחרונה," אני מסבירה, "היא שידכה לי איזה בן דוד שמנמן בן עשרים, אלי..."
 "זה מאוד מתחשב מצדה. היא בוודאי מאוד מחבבת את אלי."

אני מתעלמת באלגנטיות מהמחמאה. "אני בת שלושים ושלוש, כך ש..."

הצחוק של קרט רך, אבל כל הפנים שלו מחייכים כשהוא צוחק.
 "אלי לא יכול היה להתמודד איתך, אני מבין."

"הוא בדיוק סיים את הלימודים באוניברסיטת קליפורניה."

אלי האומלל לא יצא לדרייט חודשים, אני מחייכת. "או מעולם לא..."

אני לא ממש יודעת מה אני אמורה לעשות עם תשומת הלב הגלויה שבה הוא מקשיב לי. אני רגילה להיות זאת שמשתלבת ברקע, מתוך הכרח. רוב חיי – ורוב ההתנהלות החברתית שלי – מتركזים בעבודה. שם אני מתבלטת כשאני צריכה להניף דגל אדום או להילחם בשביל הלקוחות שלי, אבל חוץ מזה הג'וב שלי דורש בעיקר עבודה מאחורי הקלעים. רק עכשיו כשאני כאן, עומדת מול גבר שמתבונן בי כאילו אני הדבר היחיד שקיים בחדר, אני מבינה פתאום כמה זמן עבר מאז שמישהו הביט בי ככה.

עולה בי לפתע מחשבה: הוא, אמנם, גדל במזרח יחד עם מייק, אך אם קרטור עובד בתחום הספרות הטלוויזיונית הוא בוודאי מקומי. דאריל בטח מכירה אותו. "איפה אתה עובד?"

קרטור מחייך, כאילו הבין פתאום שמה שהוא עומד לומר יוטל בינינו כמו פצצת סירחון חברתית קטנה. "סי טי אם." סי טי מנג'מנט היא היריבה הכי גדולה שלנו. אותות אזהרה נדלקים בתוכי מיד: הדחף לקרוא קריאת ניצחון מפני שהוא מקומי מודחק בגלל התחזקות חסרת שליטה של יצר התחרות.

יכול להיות שהוא שם לב לשתיקה שלי, אבל הוא מתעלם. "עברתי לגור פה, במדבר, לפני שנתיים ואני אומר את זה כמישהו שגדל כשהוא מוקף ברכבות תחתיות ומיליון דרכים אחרות להגיע לאן שאת רוצה," הוא אומר. "אבל כאן? אלוהים. אני גר בבוורלי הילס – בחיים לא חשבתי שאני אגיד את זה – וזה בכל זאת סיוט להגיע ממקום למקום."

"אתם, החבר'ה של החוף המזרחי, כל כך מפונקים – אני מסמנת באצבעותיי מירכאות כפולות – עם הרכבות התחתיות ומערך המוניות היעיל'."

קרטור צוחק צחוק שקט ומקוטע. "זה נכון. עמוק בלב אני ילד מלונג איילנד. אבל עכשיו אני כולי הוליווד." "רק תדאג לא להפוך לגמרי ליצור הוליוודי."

"אני אפילו לא בטוח שאני יודע מה זה להיות יצור הוליוודי. האם זה כשאתה מסתכל בנעליים שעולות חמש מאות דולר בסאקס וחושב 'כדאי שאקנה את אלה?' כי את זה יש לנו במנהטן." "יותר גרוע", אני אומרת. "זה כשאתה מזהה נעליים שעלו חמש מאות דולר על הרגליים של מישהו אחר ויודע איפה הוא כנראה רכש אותן. ואז אתה קצת מזלזל באדם שנועל אותן, כי הנעליים האלה הן כבר לא מהמעצב הכי-לא-מוערך-מספיק-זה-כי-יקר-בעיר, ואתה יודע שהן היו בהנחה בשבוע שעבר ולכן הוא לא שילם את המחיר המלא." "וואו. את באמת מרשעת."

"אה, זה לא אני." אני מרימה את ידיי ואז מצביעה על הנעליים השטוחות הצהובות הפשוטות שמציצות מתחת לגלימה שלי. "תרשה לי לומר לך שאלה נעליים מ'אולד נייבי', אדוני. נקנו במכירת חיסול. אבל אני גרתי כאן כל החיים. אני נאבקת כל יום כדי לא להיסחף לתוך המשחק הזה." "המשחק?"

"סוכני כישרונות בהוליווד?" אני אומרת. "אתה בטח יודע שזה משחק."

"נכון, נכון", הוא מהנהן, ואני מבינה מהמחווה המעודנת הזו שהוא עדיין משחק. אם החושים שלי לא טועים, הוא גם מצטיין בזה. הוא פתוח לגמרי עד שמתחילים לדבר על עבודה, ואז הוא מתחיל לסנון. מעניין.

אני לוגמת מהמשקה שלי ומתבוננת במסיבה שנערכת סביבנו. קרטור ואני יוצרים יחד אי קטנטן בפירת האוכל. כמעט כאילו שאר האורחים קיבלו הוראה להניח לנו לנפשנו. "אז את בסוכנות פי אנד די", הוא אומר.

"נכון." אני מביטה בו ומנסה לקרוא אותו כמו שאני בוחנת כל אדם חדש שאני פוגשת, כדי להבין מה הדרך הכי טובה לתקשר איתו. ואני חושבת: הוא בלתי ניתן לזעזוע. "תחת בראד קינגמן."

קרטר לא מגיב, ואם אני מנחשת נכון זה משום שהוא כבר ידע את זה.

"זה נכון שהוא נורא ברוך באוכל ואוכל רק אוכל נא, לא מעובד, בלי סוכר..." קרטר מחייך ומטה בשוכבות את פחית הירד בול אל שפתיו. "אני עצמי, כמובן, שם דגש עצום על ענייני בריאות."
אני צוחקת. "הכול נכון."

"לא יכול להיות שזה קיצוני כל כך כמו שכולם אומרים?"
"פעם אחת," אני אומרת, "שמתי על השולחן שלו כתב עת לענייני בית וגינה, וחשבתי שהוא ייקח הביתה את הדוגמית של מזון הכלבים שהיתה מוצמדת לעמוד השער כדי לפנק את הכלב הדני שלי. מאוחר יותר עברתי ליד המשרד שלו וראיתי שהוא אוכל את זה. כאילו, הוא כל כך רגיל למזון חסר טעם, שהוא אכל את החטיף האורגני לכלבים ובכלל לא הבין שזה לא למאכל אדם."
קרטר נראה מבוהל. "אמרת משהו?"

"אמ... לא," אני אומרת ולא מסוגלת שלא לצחוק. "אבל להגנתי אומר שהוא בדיוק אמר לי שאני נראית קצת תפוחה בשמלה החדשה שלי. אז אולי זה הגיע לו."

ברגע שהמילה האחרונה יוצאת מפי אני מיד מתחרטת. סוכנים ידועים כרכלנים איומים. במובן מסוים, שיתוף במידע רכילותי סודי הוא דרך לעורר אמון בעסק שלנו. אבל זאת מעולם לא היתה הדרך שלי. אני שומרת על איזון. אני שומרת על ענייניות. אני מבצעת דברים. וגם אם הרגשתי שמגיע לבוס שלי לאכול לכלבים, אני לא נוהגת לחלוק סיפורים על התנהגות רעה, התפרעויות שיכורות על שולחנות בפאבים או מידע על איזה מתמחה מזדיין עם איזה שותף במשרד. אלא אם כן אני משוחחת עם דאריל או עם אמיליה – בשיחות שלנו אין שום מעצורים. ובדרך כלל אני מעדיפה להסתובב בחברת אנשים שחושבים כמוני. המוניטין שלי חשוב לי מאוד.

קרטר רוכן אליי. "מה שהוא אמר לך הוא די איום ונורא."
לעזאזל, מפני שהוא לוחש לי דברי עידוד הוא מצליח לשחק

אותה גם מקצועי וגם מלאך מעודד. סוכנים טובים יודעים לקרוא בני אדם ומיד להרגיע אותם ולגרום להם לדבר, או להישאר דיסקרטיים בכל מצב. סוכנים מצוינים יודעים לעשות את כל זה בלי שום מאמץ.

כולנו נוטים לשמור קלפים די צמוד לחזה, ולא לגלות מה אנחנו חושבים באמת. אנחנו עומדים על המשמר, החומות שלנו גבוהות, וחיישני הבולשיט שלנו מכוונים לרגישות הכי גבוהה שאפשר. כשאני מתבוננת בו יותר מקרוב אני חושבת פתאום שקרטר ממש שומר את הקלפים שלו צמודים לחזה, כן. אבל כנראה יש לו גם יד טובה מאוד.

2

קרטור

מייקל כריסטופר מוצא אותי בשבת בבוקר מול עיתון פתוח על השולחן, כשמכונת הקפה מבעבעת בשקט ברקע.

"אני שמח שלא נהגת הביתה." הקול שלו חורק כמו זכוכית שבורה, וכשאני מרים את עיניי לעברו אני מחייך חיוך רחב. הוא לבוש בחלוק אמבטיה קטיפתי כחול שתלוי עליו ברישול, פתוח, מעל טישירט דהוייה וזוג תחתוני בוקסר מפוספסים. בקצה ראשו השיער זקור כמו מדורה.

"בוקר, מר הפנר."

הרגל שלו פוגשת ערימה של לגו שנקברה בתוך השטיח הרך של המטבח, והוא מקלל במרץ.

"לא יפה לדבר ככה." שמעתי את סטפני לפחות תריסר פעמים נזפת בו כך בעדינות.

מייקל רוטן ומתכופף כדי לבדוק את הנזק. "אין לך מושג מה זה כאב עד שאחד מהנבלות האלה נתקע לך בכף הרגל." הוא שמח לראות כי איננו מדמם. הוא מדדה עד ארון המטבח, מוציא משם ספל חרסינה לבן, שכפות ידיה הזעירות של מורגן מוטבעות על צדו האחד, ומוזג לעצמו קפה. "למה אתה תמיד קם כל כך מוקדם?" "אני לא יודע. השעון הפנימי שלי מסרב לעזוב את ניו יורק."

"השעון הפנימי שלך אידיוט."

"אני יודע, אני צוחק. "חלוק יפה, דרך אגב."

הוא מוזג שמנת לקפה לספל שלו ומחזיר את המכל למקרר. המקרר בדירה שחלקנו בקולג' היה מכוסה בתלושי הנחה לפיצות ובמספרי טלפון. על המקרר הזה יש ציור ענקי של ציפורת מ"רחוב סומסום" ותזכורות לגבי מפגשים של הילד עם חברים.

מייקל מתיישב לו בכיסא שמולי ולוגם מהקפה. "זאת היתה

מתנה מסטף ליום האב."

"אז מזל טוב. הפכת רשמית לאבא שלך."

מייקל רוכן על השולחן ושואף את האדים העולים מהקפה שלו. "אני לא יכול להתחכם עכשיו, קרט. הראש שלי הורג אותי, ואני עדיין מנסה להבין למה לבשתי את התחתונים של סטף כשהתעוררתי."

"לא. בשום אופן לא." אני מטלטל את ראשי בתקווה לנער

מתוכו את הדימוי המסוים הזה לפני שהוא ייצרב במוחי.

אני קם והולך אל עבר הכדורים נגד כאב ראש. אני יודע שהם מאופסנים בארונות שליד הכיור – ארון התרופות, הם קוראים לה. היא מלאה בתרופות מרשם ובפלסטרים ובתרופות שניתן לרכוש בלי מרשם נגד כל מה שצריך. יש שם בקבוק יוד, למען השם.

למבוגרים יש יוד. לאימא שלי היה יוד! אני בן עשרים ושמונה

ולא בדיוק יודע בכלל בשביל מה משתמשים ביוד.

ברגעים כאלה אני רואה את הניגוד הבולט בין אורחות החיים שלנו. למייקל וסטף יש בית עם שלושה חדרי שינה ברחוב מגורים שקט. יש להם תיבת דואר שעל הצד שלה מצויר בכתב יד חניני השם "האוונסים" ועל הצד האחורי של דלת הארון יש להם טבלת גדילה. יש להם ילד! לי יש דירת חדר קטנה וקקטוס, ואני גאה בעובדה ששמרתי אותו בחיים כבר חצי שנה.

מתי הוא הספיק לעקוף אותי בסולם ההישגים הבוגרים?

אולי זה קרה כשהתחתן או העז להיכנס להרפתקת נדל"ן או

אולי כשהפך לאבא. בכל מקרה, אני לא יכול לשאול אותו, כי גם אם הוא וסטף נהיו מבוגרים אחראים לגמרי, שניהם עדיין רואים את עצמם בקושי כמתבגרים. וכל אזכור של משהו אחר עלול להוביל להצעה שנתפרץ בלי הזמנה למסיבת סטודנטים או נמצא בסביבה איזה רייב. ואני, למרבה האירוניה, ממש מבוגר מדיי בשביל זה.

עם שלושה כדורי אדוויל וכוס מים ביד, אני חוזר לשולחן ומניח את הכול לפניו.

הוא ממלמל תודות ולוקח את הכדורים ואת הכוס, לוגם את המים בבת אחת בלגימה ארוכה. "אני לא במצב טוב הבוקר." "למה אתה מופתע?" אני חוזר ומתיישב. "שתית רד בול עם שלושה סוגים שונים של מוצרי מריחואנה במסיבה שלך. לא ראיתי אלכוהול וגראס יחד מאז השנה האחרונה בקולג'."

הוא נושא אליי מבט נעלב. "זאת היתה מסיבה נהדרת." "נכון, אבל זאת היתה גם מסיבת תחפושות בסוף ספטמבר." "ליל כל הקדושים הוא תקופה עמוסה בשביל מורגן," הוא מסביר. "אנחנו צריכים להתמודד עם המון פגישות ומצעדי תחפושות וקרנבלים של סתיו. הילדה הזאת יותר עסוקה ממני. סטף ואני היינו חייבים להקדים את המסיבה שלנו."

אני משתתק בתקווה שהוא יעכל את מה שאמר כעת, אבל הוא כנראה ממשיך להתאהב בקפה שלו.

בסופו של דבר אני מתפרץ, "אני חושב שהאישה שלבשה הכי הרבה בגדים במסיבה היתה אשתך, מחופשת למיילי סירוס." בעיניו של מייקל כריסטופר מופיע ניצוץ קטן. "אני לא בטוח. אווי לא חשפה יותר גוף ממך. אתם ההוגוורטסים כל כך חמודים. בחיי."

הנה זה מתחיל.

אני רוכן ולוגם לגימה נוספת מהקפה שלי. בזווית העין אני רואה אותו מנסה למשוך בכתפיו כאילו בדרך אגב. "סטף חשבה שתמצאו חץ זה בעיני זו."

"אני מוריד לך לפחות חמש נקודות מגניבות ממה שנשאר לך
כי הרשית לאשתך לשרך לי מישהי."

"אתמול בלילה לא נראית מוטרד מזה."

אני מניח את הספל שלי ומשתדל כמיטב יכולתי להתעלם
מהעלייה הזעירה בדופק שלי. זה נכון שבשעתיים שבהן בילינו יחד
היתה לי עם אוויר יותר כימיה מכפי שהיתה לי עם כל הדייטים שלי
גם יחד בשנה האחרונה.

"האמת היא שלא היה לי אכפת," אני אומר לו. "היא חתיכה.

היא מצחיקה. והצחוק הזה? מהמם."

הוא משתתק לרגע, ואני מרגיש שהוא רוכן לעברי מעבר לשולחן.
"אני עומד לעשות את הדבר הזה שבו אני מתרגש מהמחשבה
שתחיל לצאת עם מישהי שאנחנו מכירים ואז נוכל לצאת יחד
בזוגות. אני זקוק לזוג מדליק שנוכל לבלות איתו, קרט. כולם כאן
רוצים לדבר על איך תזונה נטולת גלוטן שינתה את החיים שלהם
או על כמה שהם משקיעים בתוכנית הפנסיה שלהם."

"בוא לא נרוץ קדימה מהר מדי. היא די מוצאת חן בעיניי,
אבל... בחייך." אני מניח את המרפקים על השולחן. "אתה חי עם
סטף, אתה רואה עד איזה שעה היא עובדת. תאר לך את סטף
יוצאת עם סטף. אין מצב. זה יהיה סיוט שייגמר בכך שנשנא זה את
זה."

"למה ההיגיון חייב לרסק לי את כל החלומות?" הוא מציץ לרגע
לאחור אל הדלת הפתוחה, ואז מוסיף, "בחיים אל תספר לאשתי
שהצעתי את זה, אבל מה עם איזה סטוף? ליהנות קצת, לראות לאן
זה הולך?"

"אני לא בטוח שזה רעיון טוב. לפחות החלפנו מספרי טלפון."
אני נעמד כדי להניח את הספל שלי בכיור. "היה כף לדבר איתה,
והקשר הזה עשוי להועיל בשלב מסוים אם אצליח להיכנס לתחום
הדרמה."

"זה עדיין יכול להיות טוב בשבילי אם אחד מכם יפוטר," הוא

אומר בחיך.

"לא לזה בדיוק התכוונתי, אבל אני אוהב את האופטימיות המעוותת שלך."

אנחנו מרימים את העיניים שלנו בבת אחת, למשמע רעש עז של בס ומכונית שחולפת ברחוב השקט והישנוני במהירות גדולה מדיי. מייקל עומד ומביט מבעד לחלון המשקיף על שביל הגישה. "האם ג'ונה עדיין נוהג בריינג' רובר שחורה?"

"ג'ונה? אתה מתכוון לאחי ג'ונה?" אני שואל ומצטרף אליו. ומול עיניי אני רואה את הריינג' רובר השחורה מתגלגלת במורד הרחוב, ומאטה בדיוק כדי לפנות שמאלה בגלישה חורקת אל תוך שביל הגישה הצר של מייקל כריסטופר. המנוע כבה בבת אחת ושקט פתאומי מצלצל לי באוזניים.

אני כבר חרד מההתעמתות איתו. לא ראיתי את אחי הצעיר למעלה משנה ולא דיברנו חודשים. אין לי מושג מה הוא עושה כאן עכשיו. אנחנו מסתכלים על דלת הנהג שנפתחת, וזוג רגליים בתוך מכנסי ג'ינס מגיחות מתוך המכונית.

"טוב, הוא נראה... שונה," אומר מייקל בגבות זקורות. "לא ראית אותו מגיל שמונה-עשרה. ברור שהוא ייראה שונה." אני מתרחק מהדלפק וניגש אל דלת הכניסה.

למעשה, רוב האנשים שאיתם גדלתי לא ראו את ג'ונה מאז שעזב את הבית ממש אחרי סיום הלימודים. הוא היה הילד האמנותי, זה עם המצלמה שתלויה לו סביב הצוואר, שצילם חוטי חשמל וקירות לבנים ותמונות מדכאות חשופות של אנשים שנדמה היה שהם לא מסוגלים לחייך. אחת התמונות האלה זיכתה אותו במלגה לאיזו אקדמיה יוקרתית לאמנויות בשנה האחרונה בתיכון. אבל בזמן שכל האחרים תכננו באיזה קולג' ללמוד, ג'ונה לקח את המצלמה שלו ותרמיל גדול ועבר לאל איי. ככה. פשוט. ברגע שהגיע לכאן הוא דאג לסמם את הבחור הנכון במסיבה, ומיד נשכר לצלם את אחד הגיטריסטים האגדתיים של הרוק'נ'רול. המוזיקאי מת מספר ימים לאחר מכן בנסיבות טראגיות, ובין לילה הפך ג'ונה מאמן רעב לצלם שער הגיליון הכי נמכר של ה"רולינג סטון". ג'ונה היה לבחור

המבוקש בעיר עם כל כך הרבה עבודה ונשים וכסף, שלא היה לו מושג מה לעשות בכל זה.

אימא שלי לא מפסיקה לדבר עליו.

זה מוזר להיות האח הגדול ועדיין להרגיש כאילו אתה הוא זה שמזדחל מאחור.

"אני מדבר על הקעקועים והעגילים," אומר מייקל בעודו הולך בעקבותיי לכניסה. "נראה כאילו הוא מתאמץ להיות 'הבחור המדליק' מלהקת בנים."

אני פותח את הדלת בסערה בדיוק כשג'ונה מתחיל לעלות במדרגות. "יש לך מושג מה השעה?" אני לוחש-צועק ויוצא אל המרפסת הקדמית. בתוכי אני מתכווץ, כי אני נשמע בדיוק כמו אימא שלנו.

ג'ונה מכבה סיגריה על המרפסת של מייקל, בחרטום של מגף שפיצי, ולמרבה החוצפה הוא נראה מבולבל. "מה?"

"סטף והתינוקת במיטה," אני מסביר באיטיות. "עכשיו שבת בבוקר בשכונה שקטה." אני קולט את הג'ינס והטישרט שלו, את ז'קט העור השחור ואת הזיפים בני הימים הספורים. "רוב האנשים עדיין במיטה ואתה מתפרץ לרחוב כאילו שבתוך הדבר הזה שלך מתנהלת מסיבה פרטית."

"בסדר, אבא." הוא נדחק ועובר על פניי ונכנס לבית, סוקר במהירות את מייקל כריסטופר ואז צוחק קצת ברשעות. "אז ככה נראים נשואים עם ילדים? מחוספס."

מייקל פותח את הפה כדי לענות עוד לפני שהוא מבין את העלבון, ומביט בג'ונה במבט של "מה אתה בכלל רוצה ממני". למרבה הצער, ג'ונה החמיץ את זה, כי הוא כבר חולף על פניו לעבר המטבח.

"מקום נחמד."

אני עוקב אחריו ורואה אותו מוזג לעצמו ספל קפה. "תתכבד,

ג'ונס."

הוא מסתובב, נשען בגבו על הדלפק ומקרב את הספל אל שפתיו.

"אימא שלחה לי איזה מאתיים הודעות ושאלה אם אני יודע איפה אתה." הוא לוגם ובוֹלע בקול רם. "אני משער שהיא עדיין לא יודעת שנפגשנו רק פעם אחת מאז שעברת לכאן."

"לא היית בבית תשעה חודשים," אני מזכיר לו. "אז תחסוך ממני את ההרצאה על קשרי משפחה."

"כן, אני עסוק. אבל הייתי מפנה זמן למשפחה שלי. בעיקר אילו הייתי יודע שאתה בעיקרון חסר בית וישן על הספה של השותף שלך מהקולג'."

"למעשה, יש לנו חדר אורחים," מייקל כריסטופר מוסיף לא במקום.

"אני לא חסר בית, דביל," אני אומר לג'ונה. "רק נשארתי לישון כאן בלילה."

מייקל טופח לשנינו על הכתפיים בצחוק נבוך. "בואו נתקדם. איך העבודה, ג'ונס? ראיתי ידיעה עליך ב'פיפל' בשנה שעברה. פאקינג פּיפּל. מדהים, גבר."

אחי מושך כיסא, מסובב אותו ומתיישב ברגליים פשוקות. כמו אדיוט. "זה היה בסדר," הוא אומר. "אבל 'ווג'... זה כבר משהו משהו."

אני בוחן אותו מספר שניות. "ג'ונס, אתה נראה כאילו לא התקלחת כבר שבוע."

הוא מחייך אליי מעל שולי הספל. "לילה פאקינג מטורף." מייקל כריסטופר מסובב את הכיסא שלו ומתיישב גם הוא ברגליים פשוקות, ממש כמו ג'ונה. "גם לנו היה לילה של מסיבה משוגעת. נכון, קרטד?"

"זה היה... די פרוע," אני מסכים בצניעות. הלילה היה אמנם מלא רד בול וגראס, אבל היה שם גם בר סנגרייה. באמבטיה היה זר טמפונים וגם חדר גדוש אימהות מניקות.

"כן, המקום הזה ירד לגמרי מהפסים," אומר מייקל בלי להתבלבל. "זה גם נמשך עד די מאוחר. טוב... זאת אומרת, זה נגמר באחת-עשרה, כי מורגן נהיית עצבנית אם היא לא ישנה מספיק,

ורוב האנשים כאן היו חייבים לשחרר את הבייביסיטר. אבל עד אז?
מ־טו־רֶף. ”

ג'זנה מהנהן כאילו הוא מזודהה, ולזכותו ייאמר שהוא לא מקשה
על מייקל.

”קרטור אפילו נדלק על מישהי,“ אומר מייקל. אני נאנק ברגע
שהמילים יוצאות מפיו.

”בחורה?“ מגחך ג'זנה.

אני מביט בו בפרצוף חמוץ. ”כן, אישה.“

ג'זנה צוחק אל תוך הקפה שלו. ”מצטער,“ הוא אומר. ”אני
מתכוון אישה־אישה.“

אני מביט במייקל במבט שאני מקווה שהוא מבהיל מאוד.

”איך קוראים לה, אם.סי?“ שואל ג'זנה. ”אני מכיר אותה?“

”לא,“ אני מתערב. מי יודע אם אני צודק, אבל זאת משאלה
נואשת שאני משגר אל היקום.

”אווי,“ אומר אם.סי בהתלהבות. ”היא חתיכה, חכמה, גוף
מדהים. היא עבדה עם סטף באלתר...“

אני קוטע אותו. ”מייקל. סתום.“

ג'זנה מוחא כפיים ואני נבהל. ”גבר, אימא כל כך תאהב את
זה.“

”אל תדבר עם אימא על הדייטים שלי, ואני לא אזכיר לאימא

את התחלופה הקבועה של ילדות־כמעט־קטינות במיטה שלך.“

הוא מגיב לאמירה הגועלית שלי באחת גרועה עוד יותר. ”אתה
צודק. אני לא רוצה לפתח אצלה ציפיות. אתה זוכר כמה קשה היא

לקחה את זה כשדפקת את הסיפור עם גוון.“

אני חושב שאני שומע מקצה החדר את מייקל כריסטופר
מתכוון.

”הו, אלוהים ישמור,“ אני נאנק ותופס את הראש.

גוון טלבוט היתה הבחורה הראשונה שהתאהבתי בה, ואימא
שלי העריצה אותה. רוב האימהות אולי היו מנסות לשכנע את הבן

שלהן בן העשרים וארבע שהוא צעיר מכדי לנהל זוגיות רצינית,

ובטח לא להתארס, אבל בכל פעם שהבאתי את גוון הביתה יכולתי לראות את אימא שלי בוחרת שמות לנכדים. רק שגוון ואני מעולם לא רצינו אותם דברים. היא רצתה חיים שקטים בלונג איילנד עם בית וילדים, ואני עבדתי אצל סוכן וגרתי בדירה עלובה בעיר כדי שאוכל ללכת לכל הצגה ולפגוש כל אדם שיש לו השפעה בתיאטרון. השכר היה נורא, ושעות העבודה היו אפילו גרועות יותר, ואחרי שנה ביטלנו את האירוסין. אני לא חושב שאימא התאוששה מזה.

ג'ונה אוהב לחטט בפצע הספציפי הזה ונראה מרוצה כשהוא יושב לו שם וממשיך לשתות קפה. אני עובד על ניסיון להסביר לעצמי למה זה רעיון רע להכניס לו אגרוף בגרון. ג'ונה והריינג' רובר והכסף וקעקועי הדרקון. ג'ונה הוא דביל.

"גוון היתה זונה," אומר א.ס. סי בסופו של דבר, כשהוא שובר את השתיקה הטעונה. "ואני לא מתכוון למישהי משוחררת מבחינת מינית, כי אני לגמרי מרוצה מבחורות כאלה וחושב שהן צריכות לשכב עם מי שהן רוצות ובלתי שמישהו יעביר עליהן ביקורת. אני מתכוון להתנהגות שלה כשנפרדתם. איזה דפוקה."

אני מהנהן בתודה לעבר מייקל, כי נכון, גוון היתה דפוקה, ואני חוזר ופונה אל אחי. "רק תשמור על פה סגור. ברצינות. למה אתה כאן?"

"אימא צלצלה כמה פעמים ואמרה שאתה לא עונה לטלפון שלך. אז היא אמרה לבדוק אצל א.ס. סי, כי אם אתה מת בתעלה כלשהי הוא בטח ידע איפה."

"אני... רגע... מה?" אומר א.ס. סי ונראה נעלב.

ג'ונה מרוקן את הספל וקם. הכיסא שעליו ישב ניגרר על הריצפה בחריקה. הוא משאיר את הכיסא וגם את הספל במקומם. "ומאחר שאתה לא, אני יכול ללכת. להתראות, אחי הגדול."
וממש ככה הוא נעלם.

כאילו שהתמקמה במסדרון ותכננה לארוב לי, העוזרת שלי רואה אותי ברגע שאני יוצא מהמעלית ביום שני בבוקר.

"אתה כאן!" היא מצייצת.

"בָּקָה, מה את עושה? עוד לא שמונה בבוקר."

היא לא נרתעת וצועדת לעבר המשרד שלי כשכידה מחברת, ומשום שאין לי כוונה לחזור אל תוך המעלית – אם כי זה לא הרעיון הכי גרוע שהיה לי בחיים – אין לי שום ברירה אלא ללכת בעקבותיה. "רצייתי לוודא שאני תופסת אותך לפני שמישהו אחר יתפוס", היא אומרת במבט לאחור. "אחד מהלקוחות של בלייק התעניין בך."

"מי?"

"יפה אחד עם שרירי זרועות מפותחים."

בקה קוראת לאנשים בשמותיהם רק לעתים נדירות. במחלקת העיבודים הספרותיים אנחנו מייצגים מגוון של סופרים ויוצרים – אבל רק שחקנים מעטים. רוב השחקנים מגיעים למחלקת הדרמה. רק שאמיל שפרד הוא אחד משלנו, ולוקח לי רגע לעבד את מה שהיא אמרה. אם אמיל רוצה לעבור אליי מרשימת הלקוחות של בלייק, הוא יהיה השלישי שעשה את זה רק בחודשיים האחרונים, והשחקן הגדול הראשון שלי.

בלייק לא יהיה שמח מזה. בלשון המעטה.

"אמיל התעניין בי?"

"הוא צלצל שלוש פעמים במהלך סופהשבוע," היא אומרת ומושכת בזרועי כדי שאמשיך ללכת.

"בלייק יודע?"

בקה תולשת דף נייר מכוסה שורות בכתב שכמעט אינו ניתן לפענוח ומגישה לי אותו. "לא שמעתי שולחנות מתהפכים, אז אני מניחה שהתשובה היא לא. אתה צריך להתקשר לאמיל הבוקר אם אתה מעוניין, לפני שמישהו אחר ישמע על זה. אתה יודע איזה סיוט דברים כאלה יכולים להיות, ואם אמיל עובר – הוא עובר. אתה לא פיתית אותו."

העידוד שלה נעים לי, אבל זה עדיין מצב מסובך. אני רוצה בסופו של דבר לעבור למחלקת סרטי הדרמה, אבל לקחת טאלנט מעמית לעבודה זאת לא הדרך האידיאלית להגיע לשם. אני לא יכול אפילו לחשוב על המשמעות של זה.

בקה מלהגת ומעדכנת אותי בלוח הזמנים שלי: פגישות בתשע, בתשע וחצי ועוד פגישה בעשר, בסקייפ, פגישת צוות מיד לאחר מכן ואולי סופר חדש לארוחת צהריים. תמיד חשבתי שאם יש סוג של נשים שאני אוהב אלה נשים כמו בקה. היא חכמה וסרקסטית, עם שיער ג'ינג'י, עיניים כחולות וגוף שופע למדי. נפגשנו במקרה בבית קפה יום אחד, אחרי שעברתי לכאן, והיא מיד מצאה חן בעיניי. למעשה, היא כל כך מצאה חן בעיניי שעמדתי להציע לה לצאת איתי, כשהכריזה שהיא מאחרת לריאיון עבודה. הריאיון ההוא, כך הסתבר, היה איתי. לא עובר יום שבו אני לא אסיר תודה על זה שהציעה בשעון לפני שהזמנתי אותה לארוחת ערב.

אבל למרות ההתחלה המאוד לא שגרתית שלנו, היחסים שלנו מעולם לא היו משונים והתנהלו במישור המקצועי בלבד. בקה מעולה בעבודה שלה, ולמעשה היא יודעת על מה שקורה כאן יותר ממה שיוודעים השותפים. וזה גם אומר שהיא מסוגלת להיות סוכנת מצוינת בזכות עצמה. היא מצידה נשבעת שזה משהו שהיא לא מסוגלת לעשות.

כשהגענו למשרד שלי היא כבר הגיעה לקצה הרשימה הארוכה מאוד שלה. "קרטר?" היא שואלת כשהיא שמה לב לכך שתשומת הלב שלי נדרה למקום מרוחק. "הבנת את זה?"

בתשובה אני ממצמץ ובוחר את הנייר שבידי, ובמתכוון לא מביט בערימות הדואר והפתקים שעליהם כתוב "צלצל אליי כשתגיע!" המודבקים למסך המחשב שלי. "את הרוב, אני חושב," אני אומר לה. "אבל יכול להיות שלא שתיתי עדיין מספיק קפאין, ואני לא מתפקד עדיין במלוא ארבע הבוכנות. תני לי שעה ותבדקי שוב."

"אני לא יודעת מה עשית שמגיע לך אותי," היא אומרת, ניגשת

לצד השני של השולחן ומרימה כוס נייר לוהטת שעומדת ממש ליד המקלדת.

"אַתְּ אֵלֶּה." הריח לבדו מעורר בי תגובה פבלובית, ואני דרוך ומוכן. "לא השארתי לעצמי מספיק זמן לספל קפה נוסף בדרך. היום ארוחת צהריים על חשבוני."

היא מצביעה על הפגישה בשתיים-עשרה בצהריים, ברשימה. "לא, אתה מזמין את דייוויד פורטר לצהריים. לקוח חדש אולי. זוכר?"

הגוף שלי צונח. "נכון."

היא אווזת בכתפיי ומובילה אותי אל השולחן. "היום עמוס, אבל אתה בהחלט מסוגל לעמוד בזה." אני צונח אל תוך הכיסא שלי ומתבונן בה כשהיא צועדת לעבר החלון ופותחת את הווילונות במשיכה. "יום שני שמח."

ובמילים אלה מגיע רשמית הזמן להתחיל את היום.

3

אווי

“אווי, אני צריך אותך לרגע.”

אני מרימה את עיניי אל הצללית של בראד שכבר נעלמת מהכניסה.

“ברור,” אני אומרת למשרד הריק שלי והודפת את עצמי מהשולחן.

צליל הטלפונים ותקתוקי הקלידים מקדמים את פניי כשאני חוצה את האולם על השטיח האפור. החדר ארוך וצר, והמשרדים האישיים גובלים בקירות החיצוניים. משרדים גדולים יותר או כאלה של מנהלים נמצאים בקצוות. העוזרים האישיים לא יושבים מחוץ לחדרו של כל אחד מהסוכנים שלהם, במקום שבו יהיה נוח למצוא אותם במקרה הצורך. לא, הם – יחד עם המתמחים – יושבים בטבעת פנימית של שולחנות ארוכים היוצרים חלל עבודה משותף. ככה, על פי בראד, יש הרגשה של מאמץ קבוצתי, ולא של עובדים בודדים מנותקים זה מזה. ככה בראד, לפחות, מרגיש ביחס לסידור הזה. לכל מי שממש צריך לעבוד, זה קוץ רציני בתחת.

היחסים שלי עם בראד קינגמן היו תמיד שבריריים. ראשית, הוא לא ידע את זה אז, אבל בראד היה סוכן במקום העבודה האמיתי הראשון שלי אחרי הקולג' לפני כמעט עשר שנים. הוא לא תמיד

היה הכי נחמד בעולם והיו לו מוניטין די מפוקפקים שכללו גניבת לקוחות. לא ממש בלתי חוקי, אבל בהחלט לא משהו שמעודדים כאן. בראד היה עוקב אחרי שחקנים שחוו כישלון, ובשקט בשקט אומר להם שהסוכן שלהם אמור היה לחלוק איתם את האשמה, שצריך היה לעשות יותר כדי להגן על השחקן. הוא היה מוצא לקוח שמעוניין בייצוג ועובר במקרה בסט הצילומים, מסביר לו שהוא מבקר לקוח אחר ואחר כך מעמיד פנים שהוא מופתע לשמוע שהסוכן שלו מעולם לא ביקר אותו על הסט. בראד הוא אלוף הטמנת הזרעים, שעשו בשבילו בסופו של דבר את כל העבודה המלוכלכת. הוא עשה את זה שוב ושוב על סט של סרט בשם "התקוממות", ולמרבה הצחוק, בסופו של דבר הוא החתים את השחקן הראשי חודשיים בלבד אחרי שהצילומים הסתיימו. חודש לאחר מכן הוא התמנה לנהל את מחלקת הדרמה של פי אנד די.

אני אמנם לא מתנהלת ככה – ולעולם לא אודה בזה בגלוי – אבל בהחלט למדתי ממנו כמה תרגילים, שהחשוב ביותר בהם הוא: ברגע שאת עוזבת את הבית ויוצאת להוליווד, אל תשכחי אפילו לרגע שאנשים שמים לב.

לבראד נודע שעברנו יחד רק שנים לאחר מכן, אחרי שקיבלתי עבודה בפי אנד די, ואני בטוחה שרק מכיוון שהוא הבין שבטח שמעתי כמה סיפורים פנימיים – או שאני יודעת קצת יותר מדיי על האופן שבו הוא מנהל את העניינים – הוא מקפיד לשמור אותי קרוב אליו. לא כאשת סוד או חברה, אבל קרובה מספיק כדי שהוא יוכל להשפיע עליי.

"תיכנסי", אומרת לי קיילי העוזרת שלו. היא משפילה את עיניה אל הטלפון ואל שורות הנורות שמעידה איזה קווים פנויים ואיזה תפוסים. "נראה שהוא בדיוק בשיחה, אז הוא אמור להיות מוכן." קיילי כנראה חכמה וטובה למדיי בעבודה שלה, ובנוסף היא סובלת את בראד כל היום וכל יום. רמת הסבילות שלה לבולשיט היא כנראה מעל ומעבר.

בראד קינגמן נראה קצת כמו תינוק פלאי שנולד ליו ג'קמן

ולכריסטופר ווקן. עור טוב, עיניים כחולות עזות ועצמות מסותתות. כשהוא יושב לו שם במשרד שלו, מוקף בפקסים ותמונות של סלבס ובנוף מרהיב של גבעות הוליווד, הוא נראה כמו התגלמות ההצלחה.

הוא מושיט את ידו לאטב משרדי, והחולצה היוקרתית המחויטת שלו נמתחת על גבי החזה והזרועות שאפשר לקבל רק אחרי הרבה אימונים בחדר כושר. שייק ירוק ניצב בפינת השולחן שלו, ואף שמרגיז אותי להיות שם, אני מחייכת בתוכי. מחית הקייל הזאת היא הגרסה שלו לג'אנק פוד. לא מפתיע שלא הרגיש שהחטיף ההוא היה מיועד לכלבים.

"שבי," הוא אומר, ואני מתיישבת ומחכה בזמן שהוא מבלה את הדקות הבאות ברישום משהו ביומן שחור לפני שהוא כורך את הספרון כולו ברצועת עור שחורה. לא שהוא לא יכול היה לעשות את כל זה לפני שקרא לי להיכנס. "תקשיבי, ילדונת, קראתי לך לכאן כי אני צריך שתתרמי מטבע לקבוצה."

אני מזכירה לעצמי לספור עד שלוש לפני שאני עונה. מטבעות קבוצתיים הם אחד ממשפטי-בראד שאני פחות אוהבת. זו הדרך הפתגמית הטיפשית שלו לבקש ממני טובה. אבל הוא מציג את זה כאילו מדובר בלשתף פעולה עם הקבוצה, ולכן אין דרך לסרב בלי לצאת מזה רע מאוד.

"לטובת מה?" אני שומרת על הבעה ניטרלית.

"אני רוצה שתעזרי קצת לג'ון לבנות את רשימת הגיבוי שלו." אני ממצמצת, מבולבלת. ג'ון פיינמן הוא עמית מבוסס מאוד ממחלקת הדרמה. "בראד, הוא נמצא כאן יותר זמן ממני." "אני מודע לזה." בראד נשען לאחור בכיסאו. "אבל כולנו יודעים שהוא איבד שני שחקנים חזקים מאוד שלו השנה. עכשיו הוא באמצע גירושים וקצת לא ממוקד. אולי תזרקי לו איזה עצם מדי פעם. משהו שאת שומעת, מישהו שיש לך לגביו תחושה. תקפידו שהוא יישאר עסוק. עבודת צוות."

תקפידו שהוא יהיה עסוק? לפני מספק שנים ג'ון קיבל את חלק

הארי של עמלה בת שש ספרות שאני הרווחתי בעצמי, רק מפני שהשיחה הועברה לקו שלו כשאני הייתי מחוץ למשרד. ג'ון קרא לקיילי כדי לבשר לה שהחתמנו את הלקוח לפרויקט, והיא בטעות התחילה את כל הניירת בהנחה שמדובר בעסקה שלו. הוא מעולם לא תיקן אותה.

כשעוררתי מהומה נוראית, הפשרה של בראד היתה לתת לי קצת יותר כסף בבונוס שלי והרצאה על מטבעות קבוצתיים. וכן, ג'ון איבד שני לקוחות השנה. אבל הוא איבד אותם כי הוא זבל שתוקע סכינים בגב, והוא נתפס כשהוא מרכל ברשעות על אחד הלקוחות באוזניו של לקוח אחר – ולא מפני שהוא קצת לא ממוקד. כשאני נזקקתי למספר ימים כדי לעזור לאימא שלי בזמן שאבא שלי עבר ניתוח בברך, בראד הציע שאני אמסור לו חלק מהלקוחות שלי כדי שלא ארגיש שאני "כורעת תחת העומס". הוא ממש לא הציע שמישהו יעזור לי; לא שהייתי מקבלת את ההצעה בכל מקרה. "אני מוכנה לעזור אם זה מה שהוא באמת צריך," אני מתחילה בהירות. "אבל..."

"אווי," נאנח בראד, נשען על השולחן ונעמד בגבו אל קיר הזכויות המושלם שמאחוריו. "את יודעת שאני לא אוהב להעלות את זה, אבל את נזקקת לנבחרת שלנו סביבך כששמטת מידך את הכדור ב'יום ספורט'!" אני מתאבנת. הנה זה מתחיל.

"יום ספורט" היה אחד הכישלונות הקופתיים הכי גדולים של השנים האחרונות, ואני הייתי הסוכנת שייצגה – והשיגה כספים גדולים מאוד בשבילו – את השחקן הראשי, שהחתמתו הובילה לכך שכל הפרויקט הזה יצא לדרך. תחשבו "עולם המים" ו"גיגלי" ותבינו במה מדובר. זה היה כל כך גרוע, שגם הסרט וגם הלקוח זכו באיך-ספור פרסי פטל הזהב על ביצועים איזומים, והפכו לבשר תותחים בטורי הרכילות להמונים. אפילו שמעתי מישהו משתמש במשפט "זה נהיה לגמרי יום ספורט" כמטפורה לסרט שנכשל בענק.

זאת המורשת שלי במשרד, גבירותיי ורבותיי.

החלק הכי גרוע הוא שלפני שכל זה קרה אני דהרתי אל ההצלחה. הייתי הסוכנת המצטיינת של אלטמן בשנתיים שבהן הייתי שם, ואני עדיין בעשרים האחוז העליונים של פי אנד די. אבל בגלל "יום ספורט" המוניטין שלי – וכמוהו הביטחון העצמי שלי – ספגו מהלומה איומה.

אני לא מסוגלת להשתחרר מהתחושה שזהו הדבר הראשון שכל האנשים בענף שלנו חושבים עליו כשהם פוגשים אותי. הוא נראה מרוצה מהיתרון שלו אחרי שהטיל פצצה, אבל כמו כל עובדת ממושמת לא הזכרתי לו מעולם כמה פעמים הוא שיבח את הפוטנציאל של הסרט וכינה אותו "מעריצה צמודה", "פוגש את הנוקמים" – "הלום של גיבורי ספורט".

כאילו על פי אות, בראד מקיף את השולחן ומתיישב על הקצה שלו. "החלטה גרועה כמו 'יום ספורט' היתה גומרת את רוב הסוכנים, ובוודאי משהי שעוד לא הוכיחה את עצמה. אבל האם נתתי לזה לקרות?" הוא שואל, ומצמית אותי בהבעה שלמתבונן מהצד היתה נראית מלאת אכפתיות.

אני מחניקה תשובה ארסית כי הוא צודק, בראד באמת יצא להגנתי. הוא המשיך לתמוך בי כשאחרים חשבו שאני צריכה ללכת הביתה. אבל הוא גם לעולם לא יניח לי לשכוח את זה. "לא, תמכת בי," אני אומרת בלי לציין שבהחלט כבר הוכחתי את עצמי עוד אז. הייתי כבר סוכנת כמעט שמונה שנים. "נכון, כי הכישלונות שלך הם הכישלונות שלי. והניצחונות שלך...?" הוא משתק בצפייה.

"הם הניצחונות שלך," אני משלימה במקומו. "ילדה טובה." שתי המילים האלה מעבירות צמרמורת לוחטת של זעם בעמוד השררה שלי. הוא מקיף שוב את השולחן ושוקע בחזרה בכיסאו. "תעדכני אותי ותסגרי את הדלת כשאת יוצאת." ואני משולחת לדרכי.

אחרי הפגישה האחרונה שלי באותו יום אני נפגשת עם דאריל ואמיליה ב"קפה מד" לארוחת ערב. כשאנחנו מתיישבות בפטיו עדיין חם שם מאוד, אבל דאריל עטופה בסוודר ענקי בצבע בז' ומרכיבה משקפי שמש, אף על פי שהשמש שקעה לפני כמעט שעה. לוס אנג'לס, גבר.

"קפה מד" היא מסעדה מדליקה וקטנה בשדרות סנסט. כלומר היא מציעה את אחת האפשרויות הכי טובות לתצפת על אנשים. על המדרכה ממש מול המעקה הירוק אישה חולפת על פלטפורמות של שמונה סנטימטרים, לבושה בקימונו עשוי משי. מכוננית עוצרת בפניה, ובחלון האחורי שלה ציור ריאליסטי ענק של המדבר. הסיכוי שלנו לראות סלב חולף פה זהה לסיכוי לראות גבר בחצאית טוטו דוחף עגלת תינוק מלאת פחיות אלומיניום.

"שמעתי שהיית היום אצל בראד," אומרת לי אמיליה ואז מוסיפה בחיוך רחב, "זה בטח היה כיף גדול!"

"הוא תמיד מתייחס אלייך כל כך נורא," אומרת דאריל.

"אני לא יודעת," אני מתגוננת. "אני חושבת שהוא בטח מתייחס לכולם נורא בצורות שונות. הוא חכם. הוא יודע מה מפעיל כל אחד."

אנחנו מביטות מעלה, כשסוף כמעט נתקלת במלצרית בחיוך וממהרת לדלג אל השולחן.

"מצטערת שאיחרתי." היא תולה את התיק שלה על משענת הכיסא הריק ליד דאריל ומתיישבת. "ישיבת לקוח הכי ארוכה בחיים."

"אפילו עוד לא הזמנו." אני מגישה לה את התפריט. "אבל היין כבר בדרך."

"והאלים שרים הללויה," ממלמלת סטף ומביטה ברשימת המאכלים.

"נהניתן בשישי בלילה?" שואלת דאריל.

"אני נהנית," אני אומרת בכנות.

"זה אומר שאת סולחת לי שפספסתי את זה?" היא שואלת.

סטף מהנהנת בהבנה, אבל אני לוקחת ביס מפרוסת לחם ומטה את הראש תוך כדי לעיסה. "אני עדיין חושבת על זה." דאריל מעמידה פנים שהיא חוטפת כדור בחזה. אני פותחת את הפה כדי לספר לה ולאמיליה על המסיבה, כשאני מבינה שאם סטף בת עשרים ושבע ומייק הוא בן עשרים ושבע... אז קרטור הוא באותו גיל... והוא צעיר ממני בשש שנים. שש שנים!

כאילו קוראת את המחשבות שלי מניחה סטף את התפריט מידה ואומרת, "נראה שמאוד מצאת חן בעיני קרטור." אני לא יודעת למה לא חשבתי על הפרש הגילים במסיבה, אבל עכשיו ברור לי לגמרי שזה חסר סיכוי. מעולם לא יצאתי עם בחור שהיה צעיר ממני באופן משמעותי. ועשרים ושבע לעומת שלושים ושלוש נראה לי משמעותי מאוד. אנחנו לא עומדים לצאת, זה ברור. אבל אם במקרה אשלח לו הודעה ואולי אחשוב עליו עירום באותו זמן... האם שש שנים הופכות אותי לקוגרית? אני מודה למלצר, כשהוא מניח את היין שלי לידי, ואז אני פונה אל סטף. "אוי סטף, פתאום הבנתי שהוא בגילך." "מי זה קרטור?" שואלת אמיליה. "אני לא זוכרת ששמעתי משהו על איזה קרטור."

"הוא חבר של מייק וסטף," אני אומרת להן לפני שאני לוגמת מהיין. "הוא היה כייפי. דאריל בטח מכירה אותו. הוא בענייני העיבודים לטלוויזיה בסי טי אם." "קרטור ארון? מעולם לא עברתי איתו, אבל שמעתי שהוא טוב."

"הוא טוב," אומרת סטף לפני שהיא מסיטה את עיניה אליי. "ו'כייפי'? הוא הורס, אווי. קרטור נראה נפלא והוא חכם, בחור טוב באמת שעשוי אפילו להיות מספיק טוב בשבילך." אני מתעלמת מהרמז שאולי אני בררנית. "הוא ממש צעיר," אני אומרת. "עובדה ששכחת לגמרי לציין." "הוא בן עשרים ושמונה!"

"אוף", אני רוטנת. טוב, אז אני מבוגרת ממנו רק בחמש שנים.
"כשהוא נולד אני כבר הלכתי לכיתה א'."
"לגן", אומרת סטף.

"נרמה לי שאלה שנים חשובות." אני זוכרת שכשהייתי בת
עשרים ושמונה התבוננתי בחברים שלי כאילו אני צופה בחבובות
בגוף של גברים מבוגרים, שמנסות להתנהל בעולם.
"טוב, בחורים בחוף המזרחי מתבגרים יותר מוקדם," טוענת
סטף.

אמיליה ואני מחליפות מבטים ספקניים. "עשרים ושמונה זה הגיל
המזויף של כולם ברגע שהם חוצים את השלושים," היא אומרת.
אני מהנהנת. "ואני כבר שלוש שנים אחרי השלושים."
"זה רק אומר שאת בשיאך מבחינה מינית!" מזמרת לה דאריל.
"בחיך, תחיי קצת." היא מרקדת בכיסא בשמחה, שולחת בי מבט
שובב ומוסיפה, "בחור צעיר."
אני רוטנת.

"באמת, אווי," אומרת סטף, "אני מרגישה שאת תמיד מחפשת
סיבות למה לא לצאת עם מישהו." המילים האלה כנראה מהדהדות
בראשי, גם כשהיא ממשיכה, "הוא נהנה. את נהנית. למה לא לצלצל
אליו?"

"אני לא מחפשת סיבות לא לצאת עם מישהו." אני מכווצת את
הפרצוף בעלבון מתון.

"למעשה," מתערבת דאריל, "את כן. את בררנית ובלתי
אפשרית."

אני שולחת לעבר דאריל מבט ספקני. "אומרת הבחורה הגם-
רווקה."

"טוב, אז תראי," אמיליה מרימה את היד. "אני מבינה מה את
אומרת על הגיל, אבל חמש שנים זה לא נראה כל כך גרוע. האם
יית מהססת לצאת עם בחור שמבוגר ממך בחמש שנים?"
"תפסיקי להתחכם, אמיליה," אני ממלמלת.

היא צוחקת. "אני חושבת שאת צריכה להתקשר אליו."

"לא שמעת שאמרתי שגם הוא סוכן? סוכן צעיר יותר?"
אמיליה מתכווצת.

"זה מזכיר לי." דאריל מסירה סוף סוף את משקפי השמש שלה.
"לא סיפרת על מה בראד רצה לדבר איתך."
"אה, הוא רוצה שאני אעזור לג'ון פיינמן, שאני אדאג שהוא
יישאר עסוק." אני צוחקת. "באיזה יקום זה נשמע הגיוני? ג'ון הוא
זה שהכיר לי את המקום כשהתחלתי לעבוד בפי אנד די."
אני מביטה סביב וסוקרת את אזור הפטיו רק כדי לוודא שאין
בסביבה מישהו שאנחנו מכירות, ואז אני חוזרת ופונה אל הבנות.
"אתן מכירות את זה כשלמישהו יש תוכנית סודית שהוא מתכנן,
אבל אז חושד בכולם, אבל ממש בכולם, שהם מתכננים משהו? ככה
אני מרגישה בזמן האחרון לגבי בראד."
"כמו כשמישהו מנהל רומן ופתאום הוא חושד בכל מה שהבן
זוג שלו עושה," אומרת דאריל ומהנהנת.
"אולי," אני מושכת בכתפיי. "משהו בטוח קורה."
"אני יודעת שהוא ביקש לשלוח למשרד שלו הרבה דוחות
רווחים," מוסיפה אמיליה. "אני לא יודעת מה זה אומר, אבל זה
מספיק יוצא דופן כדי שהבנות במדור הכספים ירכלו על זה."
"למה זה גורם לי קצת אי שקט?" אני שואלת ומושיטה את היד
לכוס שלי. "אני פשוט לא בוטחת בבראד."
"את רואה, בדיוק בגלל זה את צריכה להתקשר לקרטר," אומרת
סוף. "שחרור מתחים באמצעות אורגזמות."
החברות שלי לא מועילות בכלל.

4

קרטר

אם סי ואני האנשים היחידים שבאמת שמחים שאני גר עכשיו באל איי. ברור שאחי לא מתעניין בזה כלל, וההורים שלי... טוב, אפילו אחרי שנתיים הם מתאפקים לא לגלות התנגדות אלימה. זה היה בסדר שג'ונה עבר לגור במליבו, כי ג'ונה היה צעיר ויצא להגשים את החלום שלו, וכל מה שהוא עושה זה בסדר. אבל קרטר עובר לגור בבוורלי הילס? מהומת אלוהים.

אני מצלצל להורים שלי ביום שני בלילה כדי לעדכן אותם שאני לא מת בתעלה כלשהי.

"טוב, בסדר," אומר אבא. "אבל אתה צריך לבקר את אחיך לעתים קרובות יותר. הוא בודד."

"ג'ונה?" אני צוחק והופך את הגבינה המטוגנת שלי על המחבת. "תאמין לי. הוא לא."

"לך לבקר אותו," משתחלת אימא מהשלוחה השנייה. "הוא גר ממש לידך."

"אימא, הוא במליבו. זה בערך שעה מכאן."

אבא משתעל. "ברוקלין נמצאת במרחק של שעה מכאן – אבל אנחנו טורחים לנסוע לבקר את הדודות שלך בכל סופשבוע, ואתה יודע מה יש להם בברוקלין? סוודרים על עצים, קרטר. ראיתי מישהו

מטייל שם עם טווס דפוק בפעם האחרונה שהייתי שם. וכשעצרת
 לשתות קפה? המקום ההיפסטרי הקטן והמוזר הזה מכר גם צמר.
 קפה וצמר. מי, לעזאזל, מחבר את שני הדברים האלה?"
 "טוב, אז אני רושם אתכם בטור של אלה שלא באים לחגוג את
 חג ההודיה באל איי, "אני אומר ומחליק את הכריך שלי אל הצלחת.
 ישנם בלוס אנג'לס דברים יותר מוזרים מקפה וצמר.
 משתררת שתיקה כבדה ומלאת משמעות לפני שאימא חוזרת
 ומדברת. "ג'ונה אמר שישנת אצל מייקל כריסטופר, כי אין לך מקום
 מגורים."
 אני מעסה את הרקות שלי. ברור שזה מה שהוא אמר. "ג'ונה
 שקרן."

"תהיה נחמד, " היא נוזפת בי. "הוא אמר גם שפגשת בחורה."
 אני נוגס בכריך, לועס ובולע כדי לתת לעצמי זמן להסתיר את
 הכעס שלי על אחי. "היא חברה של חברה, אימא. פגשתי אותה
 במסיבה."

"פגשת אישה במסיבה?"
 "מסיבת תחפושות, לא רייב, "אני אומר. "היא חברה של מייקל
 וסטפני, אז אני מניח שהיא לא מדאם הוליוודית."
 "אתה מניח את זה על סמך העובדה שמייקל מחבב אותה?"
 שואלת אימא.

זה גורם לי לצחוק. "ביליניו יחד בסך הכול שלוש שעות. זה לא
 סיפור. ואני מבטיח, היא בסדר."
 "היא גרה בלוס אנג'לס, קרט, " רוטנת אימא. "זה לא בסדר
 בעיניי. אני לא מבינה למה לא יכולת למצוא מישהי כאן. יש לה
 בטח ציצים מלכותיים ואת הזה – הדבר הזה – הרעל שהן שמות
 במצח."

"בוטוקס?" אני מנחש.
 "זה."

"טוב, בואי נרגיע קצת, "אני אומר. "ג'ונה גר באל איי, ואני לא
 זוכר שאי פעם ירדת עליו ככה."

"קודם כול תשמור על הפה שלך. שנית, אני בקושי רואה את אחיך ולכן אל תשתמש בו כדוגמה." היא נאנחת לתוך הקו. "אחיך היה תמיד החולם. אתה האחראי. צלצל אליו."
אני נאנח. "טוב, אימא. זה עשוי לקחת קצת זמן כדי לתאם בין לוחות הזמנים שלנו, אבל אני אצלצל אליו."
"ילד מתוק שלי."

בעסק הזה, כשלא מקבלים תשובה במשך שבוע, זה לא אומר כלום. כולנו עסוקים עם ערימות של תסריטים וספרים ואודישנים מוקלטים שצריך לראות, שיחות טלפון שצריך להחזיר ומיילים שצריך לקרוא. התשובות נדחות ומדורגות על פי סדר חשיבות. שבוע זה שום דבר.

אני מזכיר את זה ללקוחות בעדינות מדי יום. אני מזכיר להם שכשאינן חדש, אלה חדשות טובות. כשאין חדש, הם לא קיבלו תשובה שלילית. אבל כשהחלום שלך עומד על הפרק, הזמן מקבל משמעות שונה לגמרי ואפילו האדם הסובלני ביותר יכול לצאת מדעתו.

"אבל הם לא יודעים מיד אם הם אוהבים את זה?"

"אילו היו רוצים אותי, הם בטח כבר היו מצלצלים, נכון?"

קל הרבה יותר לדבר על סבלנות מאשר להפגין אותה. אני אמור לדעת, כי למרות מה שאמרתי למייקל כריסטופר על כך שאני לא רוצה להיכנס לסיפור עם אווי, לא הצלחתי להפסיק לחשוב עליה. כשמגיע יום חמישי אחר הצהריים ועדיין לא שמעתי ממנה, אני הופך לגוש עצבים לוהט.

אני חושב על מה שאמרתי כשנתתי לה את המספר שלי בשישי בלילה: "אני יודע מה אמרנו על לצאת עם מישהו מהענף שלנו, אבל אני ממש זקוק לחברים שאינם אווילים. הכדור במגרש שלך, ואם את רוצה להשמיץ קצת את הבוסים שלנו או את

החברים שלנו לעבודה או אפילו סתם לבלות ביחד ולזמום איך להשתלט על העולם עם אפס ציפיות רומנטיות, יש לך המספר שלי."

היא צחקה, פרעה את השיער שלי בתנועה שנמשכה קצת יותר זמן ממה שראוי אפלטונית, למען האמת, והלכה.

מה שהייתי צריך לומר זה, "את ממש מוצאת חן בעיניי. נוכל להחליף מספרי טלפון ולתכנן איך לראות זה את זה בעירום?" הטלפון שלי מצלצל ואני מזנק כדי לענות, חוטף אותו מהמקום שבו הוא רוטט מעבר לערימה של תיקיות. "הלו?" אני חסר נשימה.

"היי". זה מייקל כריסטופר. "איך עובר עליך היום?" אני קם, עוקף את השולחן וטורק את הדלת בכף הרגל. "די טוב. לא שמעתי ממנה, למקרה שבגלל זה אתה מתקשר. שוב." הוא משתתק לרגע. "ענבת את העניבה הזאת ביום שישי?" אני צונח בחזרה אל הכיסא שלי ומחייך. "על איזו עניבה אתה מדבר?"

"אתה יודע איזו עניבה. זאת שהיא פשע נגד האנושות." אני משפיל את עיניי לעבר החולצה שלי ומחליק אותה עניבה בדיוק על החזה. הוא מכיר אותי די טוב, מסתבר. "כן," אני אומר לו. "העניבה הזו היא הקמע שלי. נקודות בנוס על זה שהיא מתאימה להארי פוטר."

הוא רוטן. "אתה עונב אותה גם היום, נכון? זה רע מאוד, קרטן."

"אווי לא לא-תצלצל בגלל עניבה." "תראה, אני גבר, וסטפני עדיין צריכה לשכנע אותי שאני לא יכול ללבוש מכנסי טרנינג כשאנחנו פוגשים חברים לארוחת ערב, אז אני לא מתנשא כאן. אבל אפילו אני – גבר שהוא חורבה מרושלת – יודע שבדבר הזה צריך לירות ולגאול אותו מייסוריו. אני מרגיש כאילו אני מותקף ויזואלית בכל פעם שאתה עונב את זה."

"בוא לא נהיה דרמטיים." כוסית עם מהדקי נייר מונחת ליד צג המחשב שלי ואני מושיט את היד, לוקח אחד ומיישר אותו בהיסח הדעת.

"אני לא אומר שזאת אשמת העניבה," הוא ממשיך. "מה שאני אומר זה שאתה לא אמור ללבוש משהו שלבשת כשהשתתפת באלופות המתמטיקה בתיכון, קרטור."

"כשניצחתי באלופות המתמטיקה," אני מתקן ומשליך את המהדק המשרדי לעבר פח הזבל, ומניף את זרועותיי לאות ניצחון כשהוא חובט בשוליים ונוחת פנימה. "ניצחתי, לא השתתפתי. ולידיעתך, ענבתי אותה עניבה ביום שבו התראיינתי לקבלת המלגה שלי, ביום שבו עברתי את הפסיכומטרי ובלילה שבו התמזל מזלי עם סמנתה ריגבי במסיבה של שנה א'. פריטים איכותיים משתפרים עם הגיל, והעניבה הזאת היא אחת מהם."

"אתה הבנאדם עם הכי הרבה אמונות טפלות שאני מכיר," הוא אומר.

"אני אדם מורכב," אני אומר לו. "אבל אתה קצת יותר מדי מתערב בזה, אני חושב. באמת התקשרת רק כדי להציק לי?"

"החלק הזה הוא רק בונוס. אני יושב כאן בעבודה ומתכנן עם סטף את הסופשבוע, ופתאום הבנתי שאם זה סופשבוע זה אומר שעבר כמעט שבוע ואנחנו עדיין לא יוצאים לדאבל דייט. ואז התחלתי לחשוב על העניבה..."

אני משחק עם עיפרון בין פרקי האצבעות. "מייקל."

"אתה יודע שאני סתם מציק לך. אתה הגלגל החמישי המועדף עליי."

"מצחיק מאוד," הטלפון שלי רוטט על האוזן בגלל הודעה נכנסת. אימא שלי צלצלה פעמיים מאז ששוחחנו, ואין לי ספק שזה בשביל לשאול אם כבר ניסיתי להשיג את ג'זנה. אבל לא חזרתי לה צלצול. זה נורא, אני יודע, ואני גם יודע שאם זו היא ששולחת לי עכשיו הודעה יש לי שתי אפשרויות: להתגבר על עצמי ולצלצל לאחי או ללמוד איך להכין קוגל בעצמי כשאבוא לבקר.

אני באמת לא רוצה לעשות את זה, כי אימא היא המבשלת הכי טובה בעולם.

אני מרחיק את הטלפון כדי לברוק, אבל זה לא השם של אימא שלי על המסך. זאת אווי, והיא כבר שלחה לי מספר הודעות. "אני איאלץ להתקשר אליך בחזרה," אני אומר למייקל וממהר לסגור את השיחה.

אבי המרשעת

מחובר/ת

היי בחור.

אני לא רוצה להיות קריפית לגמרי, אבל אתה מכיר סוכנת בשם אלזה טיפט?

היא מתראיינת כאן.

אנחנו יוצאות לשתות הערב, וסטף אמרה משהו על זה שהיא עבדה איתך.

באמת עבדתי איתה, בבראדפורד.

היא היתה נחמדה.

והיי גם לך!

חולפות מספר דקות, ואני תוהה אם זהו זה, אם זה כל מה שהיה לה לומר.

אלזה עבדה ארבע שנים בבראדפורד, שלוש מהן חפפו איתי לפני שעברתי לאל איי. חלק מהגברים המגעילים יותר קראו לה "אספנית הזקפות" בגלל הנטייה שלה לשכב עם כל המשרד. למען הפרוטוקול: מעולם לא שכבתי עם אלזה, וגם מעולם לא כיניתי אותה כך. אבל הרעיון שהיא ואווי ידברו עליי מעלה בי תחושה של בחילה.

אני חוזר אל התסריט הפתוח על השולחן שלי. קורא. בודק את

הטלפון. שום דבר. עוד דקה עוברת. אני באמצע העמוד ואין לי מושג מה היה כתוב שם. שוב מביט בטלפון.

האם אני צריך להרחיב בנוגע לקשר שלי עם אלזה? לומר משהו אחר?

קרוב לוודאי.

האם להזמין אותה לדייט? תחשוב, קרט.

הטלפון שלי שוב מזמזם.

אבי המרשעת:

מחוברת

כתבתי לה מייל כדי לאשר את הפגישה הערב, ובמקרה הזכרתי את שמך.

מסתבר שיש לה כמה סיפורי קרט ארון.

הו, אלוהים.

מסקרן...

אבל לי אין סיפורי אלזה אחרים...

יוצאת החוצה. אדווה מאוחר יותר.

שעה חולפת ואין מילה מאווי, ובדיוק שכחתי מזה כשהשם שלה שוב צץ על מסך הטלפון שלי.

הוי, אלוהים. אלזה ממש מתה עליך.

הו, אלוהים.

זה כמו לפגוש אישית מכתב ממגזין "פנטהאוז".

היא הצטרפה לחברה שנה אחרי. יכול להיות שהיא... הכירה, חלק

מהגברים שם. אני לא אחד מהם.

איכס, שוב עולה בי בחילה קלה כשאני חושב על הסיפורים שהיא מספרת עכשיו.

